

Chapter - Eight

अध्याय आठ

The Sermon On The Mount

डाँडाको उपदेश

चेला बनाउने सेवक जसले खीष्ट येशूले भन्नु भएका सबै आज्ञाहरू पालन गर्दछन्, तिनै चेला बनाउने ठूलो इच्छा राख्ने चेला नै प्रभु येशूले भन्नु भएको डाँडाको उपदेशमा खुबै चाख लिनेछन् । प्रभु येशूको उपदेश एकदम लामो गरी उल्लेख गरिएको छैन र यो उहाँको आज्ञाहरूले पूर्ण छ । चेला बनाउने सेवकले त्यस उपदेशमा भएका कुराहरूलाई आफूले पनि पालन गर्नुको साथै आफ्ना चेलाहरूलाई पनि प्रभु येशूले सिकाउनु भएका हरेक आज्ञाहरूलाई सिकाउँदछन् ।

त्यस्तै हुनको लागि म तपाईंहरूलाई मत्ती ५-७ मा सुचित त्यस उपदेशको बारेमा मैले बुझेको कुराहरूलाई बाँड्न गैरहेकोछु ।

पद-पद गरेर डाँडाको उपदेशको बारेमा सेवकहरूले आफ्ना चेलाहरूलाई सिकाउनको लागि म उत्साह दिन्छु । आशा छ मैले लेखेका कुराहरू अन्तमा गएर सहायतापूर्ण बन्नेछन् ।

डाँडाको उपदेशको रूपरेखा तल दिइएको छ, जसले हामीलाई सामान्य विचार दिन्छन् र प्राथमिक विषयबस्तुलाई प्रकट गरी दिनेछन् ।

१) प्रभु येशूले आफ्नो श्रोताहरूलाई भेला पार्नु हुन्छ (५:१-२)

२) परिचय

क) धन्यका मानिसहरूको चरित्र र आशिषहरू (५:३-१२)

ख) निरन्तर रूपमा नून र ज्योति हुनको लागि चेतावनी (५:१३-१६)

ग) खीष्टका अनुयायीहरूसँग व्यवस्थाको सम्बन्ध (५:१७-२०)

३) उपदेश : शास्त्रीहरू र फरिशीहरूभन्दा बढी धार्मिक हुनु (५:२१-७:१२)

क) शास्त्रीहरू र फरिशीहरूले भन्दा बढी एक-अर्कालाई प्रेम गर (५:२१-२६)

ख) शास्त्रीहरू र फरिशीहरूले भन्दा बढी आफूलाई व्यभिचारबाट शुद्ध राख (५:२७-३२)

ग) शास्त्रीहरू र फरिशीहरूभन्दा बढी इमान्दार होओ (५:३३-३७)

घ) शास्त्रीहरू र फरिशीहरूले जस्तो बदला नलेओ (५:३८-४२)

ङ) शास्त्रीहरू र फरिशीहरूले जस्तो आफ्ना शत्रुहरूलाई घृणा नगर (५:४३-४८)

च) शास्त्रीहरू र फरिशीहरूले भन्दा बढी ठीक अभिप्रायले भलाई गर (६:१-१८)

१. ठीक अभिप्राय राखेर गरीबहरूलाई देऊ (६:२-४)

२. ठीक अभिप्राय राखेर प्रार्थना गर (६:५-६)

३. प्रार्थना र क्षमा सम्बन्धी विषयान्तर (६:७-१५)

क) प्रार्थना सम्बन्धी निर्देशन (६:७-१३)

ख) एक-अर्कामा क्षमा दिनुपर्ने आवश्यकता (६:८-१५)

४) ठीक अभिप्राय राखेर उपवास बस (६:१६-१८)

छ) शास्त्रीहरू र फरिशीहरूले भैं पैसाको सेवा नगर (६:१९-३४)

ज) तिम्रो भाइको सानो गल्ती नहेर (७:१-५)

- भ) सत्यलाई ग्रहण गर्न नचाहनेहरूलाई सत्य कुरा दिएर आफ्नो समय खेर नफाल (७:६)
 ब) प्रार्थना गर्नलाई उत्साह (७:७-११)
 ४) निष्कर्ष : उपदेशको सारांश
 क) भनाईको सारांश (७:१२)
 ख) आज्ञापालन गर्नलाई चेतावनी (७:१३-१४)
 ग) भूटा अगमवक्ताहरू र भूटा विश्वासीहरूलाई कसरी चिन्नु (७:१५-२३)
 घ) अनाज्ञाकारी विरुद्ध अन्तिम चेतावनी र सारांश (७:२४-२७)

Jesus Gathers His Audience प्रभु येशूले आफ्ना श्रोताहरूलाई भेला पार्नु हुन्छ

“भीडलाई देखेर उहाँ डाँडामा उक्लनुभयो र उहाँ बस्नुभएपछि चेलाहरू उहाँकहाँ आए । अनि उहाँले मुख खोल्नुभयो र शिक्षा दिन लाग्नुभयो” (मत्ती ५:१-२) ।

“भीडहरू” बाट पर डाँडामा उक्लेर जानीजानी आफ्ना श्रोताहरूको समुहलाई उहाँले घटाउन खोजेको भैं लाग्छ । “उहाँका चेलाहरू उहाँकहाँ आए” भनेर हामीलाई भनिएको छ, र उहाँको कुरा सुन्नको लागि भोकाएकाहरू मात्रै उहाँले आराम गर्न जानुभएको त्यस डाँडामा गएका हुन्, कि जस्तो पनि देखिन्छ । त्यहाँ थोरै मात्र मानिसहरू थिए भन्ने स्पष्ट हुन्छ, त्यसैले तिनीहरूलाई ७:२८ मा भीडहरू भनियो ।

त्यसपछि प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई उपदेश दिन सुरु गर्नु भयो र सुरुदेखि नै उहाँको विषयवस्तु के हुनेछ भनेर हामीले अनुमान लगाएका छौं । यदि तिनीहरूले निश्चित विशेषताहरू लिए भने तिनीहरू धन्यका हुनेछन् भनेर उहाँ भन्नु हुन्छ, किनभने ती विशेषताहरू स्वर्ग राज्यको हकदार हुनेहरूको लागि हुन् । त्यही कुरो नै उहाँको उपदेशको समस्त विषयवस्तु हुनेछ - पवित्र व्यक्ति मात्रै परमेश्वरको राज्यमा प्रवेश गर्न पाउनेछ । ५:३-१२ मा पाइने डाँडाको उपदेश भनेर तिनीहरूले भन्ने गरेको यस कुराले यसको विषयवस्तुलाई भरिदिएको छ ।

प्रभु येशूले विभिन्न स्वभाव भएका मानिसहरूलाई धन्यको चित्रण गर्नु भयो जोहरू धन्यका मानिसहरू भनेर विभाजन गरिएको छ । अनि उहाँले तिनीहरूसित विभिन्न प्रकारको विशेष आशिषहरू बारेमा प्रतिज्ञा गर्नु भयो । कहिले काँही मात्र बाइबल पढने पाठकहरूले डाँडाको उपदेशबाट यही कुरा बुझ्छन्, कि एउटा ईसाईले ती आशिषहरूमध्येबाट केवल एउटा मात्र आशिष प्राप्त गर्न सक्छन् भनी । तथापि होशियारी पाठकहरूले विभिन्न आशिषहरू प्राप्त गर्नेवाला विभिन्न प्रकारका विश्वासीहरूको सूची प्रभु येशूले बनाइरहनुभएको छैन भनेर महसूस गर्दछन्, तर भविष्यको सबै आशिषलाई सञ्चय गर्ने साँचो विश्वासीहरूले स्वर्गको राज्य प्राप्त गर्ने छन् । उहाँका वचनहरूलाई व्याख्या गर्ने अर्को कुनै बौद्धिक तरिका छैन :

“धन्य आत्मामा दीन हुनेहरू, किनभने स्वर्गको राज्य तिनीहरूकै हो । धन्य शोक गर्नेहरू, किनभने तिनीहरूले सान्त्वना पाउनेछन् । धन्य नम्रहरू, किनभने तिनीहरूले पृथ्वीको अधिकार पाउनेछन् । धन्य धार्मिकताको निमित्त भोकाउने र तिर्खाउनेहरू, किनभने तिनीहरू तृप्त हुनेछन् ।

धन्य दयावन्तहरू, किनभने तिनीहरूले परमेश्वरलाई देखेछन् । धन्य मेल-मिलाप गराउनेहरू, किनभने तिनीहरू परमेश्वरका छोराहरू कहलाइनेछन् । धन्य धार्मिकताको

निमित्त सताइनेहरू, किनभने स्वर्गको राज्य तिनीहरूकै हो । धन्य हौ तिमीहरू, जब मानिसहरूले मेरो खातिर तिमीहरूको निन्दा गर्नेछन् र सताउनेछन् र भूटा बोलेर तिमीहरूको विरुद्धमा सब किसिमको खराब कुरा भन्नेछन् । तब रमाओ र अत्यन्त खुशी होओ, किनभने स्वर्गमा तिमीहरूको इनाम ठूलो हुनेछ, किनभने यसरी नै तिमीहरूभन्दा अगिका अगमवक्ताहरूलाई तिनीहरूले सताएका थिए” (मत्ती ५:३-१२) ।

The blessings and Character Traits आशिषहरू र बिभित गुण

पहिले हामी प्रतिज्ञा गरिएका सबै आशिषहरूको बारेमा विचार गरौं । प्रभु येशूले भन्नु भयो, त्यो व्यक्ति धन्यको हो जसले (१) स्वर्गको राज्य पाउनेछ, (२) सान्त्वना पाउनेछ, (३) पृथ्वीको अधिकार पाउनेछ, (४) तृप्त हुनेछ, (५) दया पाउनेछ, (६) परमेश्वरलाई देख्नेछ, (७) परमेश्वरको छोरा (हरू) हुनेछ र (८) स्वर्गको राज्य पाउनेछ (नं. १ को कुरा दोहोरिएको छ) ।

आत्मामा दीनहरू र धार्मिकताको लागि सताइनेहरूले मात्र परमेश्वरको राज्य पाउनेछन् भनी हामीले सोचेको प्रभु येशू चाहनु हुन्छ ? शुद्ध हृदय हुनेहरू र मेल मिलाप गराउनेहरूले मात्र क्रमशः परमेश्वरलाई देख्नेछन् र परमेश्वरका छोराहरू कहलाइनेछन् । तिनीहरूले त्यसै बेलामा परमेश्वरको राज्य पाउनेछन् ? के मेलमिलाप गराउनेहरूले दया पाउँदैनन् र दयावन्तहरू चाँहि परमेश्वरका छोराहरू कहलाइने छैनन् ? यी सबै गलत निष्कर्षहरू हुन् भनेर स्पष्ट छ । त्यसैकारण, यो मात्रै सुरक्षित निष्कर्ष हुनेछ, कि प्रतिज्ञा गरिएका धेरै आशिषहरू चाँहि एउटै ठूलो आशिषमा समावेश गरिएको छ – जो परमेश्वरको राज्यमा प्रवेश गरेपछि प्राप्त हुनेछ ।

अब हामी प्रभु येशूले वर्णन गर्नुभएका विभिन्न गुणहरूलाई विचार गरौं: (१) आत्मामा दीन हुनेहरू, (२) शोक गर्नेहरू, (३) नम्रहरू, (४) धार्मिकताको निमित्त भोकाउनेहरू, (५) दयावन्तहरू, (६) शुद्ध हृदय हुनेहरू, (७) मेलमिलाप गराउनेहरू, र (८) सताइनेहरू ।

के एउटा व्यक्ति दयावन्त नहुँदा नहुँदै पनि हृदयमा शुद्ध हुनसक्छ भनेर हामीले सोचेको प्रभु येशू चाहनु हुन्छ ? के कोही धार्मिकताको निमित्त सताइनसक्छ ? तर धार्मिकताको खातिर भोकाउन र तिर्खाउन सक्दैन । फेरि पनि सक्दैन भन्ने कुरा स्पष्ट छ । धेरै चारित्रीक विशेषताहरू कुनै अवस्थामा सबै धन्यकाहरू भनेर बाँड्नु गरिएको विभित रूपका गुणहरू हुन् ।

स्पष्ट रूपमा, डाँडाको उपदेश प्रभु येशूका साँचो अनुयायीहरूलाई वर्णन गरिएको चारित्रीक गुणहरू हुन् । ती गुणहरू आफ्ना चेलाहरूलाई नाम लिएर बताउँदै प्रभु येशूले तिनीहरूलाई तिनीहरू धन्यका मानिसहरू हुन् र एक दिन स्वर्गमा आनन्दित हुनेछन् भनेर निश्चयता दिलाउनुभएको थियो । सतावट भोग्नु परेको कारण तत्कालै तिनीहरूले आफूलाई आशिषित भएको अनुभव गर्न पाउनेछैन अनि संसारलाई देख्दाखेरि तिनीहरूले आफूलाई आशिष पाएको अनुभव हुँदैन, तर परमेश्वरको दृष्टिमा तिनीहरू आशिषित छन् । प्रभु येशूको वर्णनमा जो मानिसहरू सुहाउँदा छैनन्, तिनीहरू धन्यका होइनन् र तिनीहरूले स्वर्गको राज्य पाउने छैनन् । हरेक चेला बनाउने पाष्टरले आफ्नो बगालमा भएका मानिसहरूले त्यो कुरा जानेको होस् भनी निश्चित हुनको लागि बाध्य भएको महसुस गर्दछन् ।

The Character Traits of the Blessed

धन्यका हुन् ती विभित गुण हुनेहरू

धन्यका आठवटा गुणहरू व्याख्याका केही अवस्थाहरूका विषयहरू हुन् । उदाहरणको लागि, “आत्मामा दीन हुनेहरू” हुनुमा के सद्गुण छ ? यदि कसैले पापबाट उद्धार पाउन गइरहेको छ भने, त्यसले पहिले आवश्यक गुणहरू प्राप्त गरेको हुनुपर्छ भनेर प्रभु येशूले वर्णन गरिरहनुभएको थियो भन्ने कुरा मैले विचार गरेको छु - त्यो व्यक्तिले आफ्नो आत्मिकी चरित्रलाई महसुस गरेको हुनु पर्छ । उसले उद्धार पाउनअगि उसलाई मुक्तिदाताको खाँचो छ भनेर आफ्नो आवश्यकतालाई देखेको हुनु पर्छ र प्रभु येशूका श्रोताहरूमाभ पनि त्यस्तो प्रकारका मानिसहरू थिए, जसले तिनीहरूको आफ्ना तुच्छ कुराहरूको महसुस गरेका थिए । इस्राएलमा आफ्नो पापमा अन्धा भएका घमण्डी मानिसहरूसँग तुलना गर्दा तिनीहरू कति धन्यका रहेछन् भनी तिनीहरूले थाहा पाए ।

प्रथम गुणले सबै स्वप्रयास र स्वधर्मद्वारा मुक्ति प्राप्त गर्न सकिन्छ भन्ने विचारलाई खण्डन गरी दिन्छ । साँच्चै धन्यको व्यक्ति त्यो हो जसले परमेश्वरको लागि उ केही पनि होइन र उसको आफ्नै धार्मिकता “फोहोर भुत्रा” भैं छन् भनी महसुस गर्दछ (यशैया ६४:६) ।

शुद्ध रूपमा कुनै मानिसको आफ्नै प्रयासले धन्यका हुने गुणहरूलाई प्राप्त गर्न सक्छ भनेर कसैले सोचेको होस् भनी प्रभु येशूले चाहनु भएन । होइन, मानिसहरू धन्यका हुन् , यसको मतलब, यदि तिनीहरूले धन्यको गुणहरूलाई पाएका छन् भने, तिनीहरू परमेश्वरबाट धन्यको भएका हुन् । यी सबै परमेश्वरको अनुग्रहबाट आउँदछ । जुन धन्यका हुने मानिसहरूको बारेमा प्रभु येशूले बोलिरहनुभएको थियो, तिनीहरूलाई स्वर्गमा भएका कुराहरूले पखिरहेको कारणले होइन, तर पृथ्वीमा परमेश्वरले तिनीहरूको जीवनमा गर्नुभएको कामको कारणले तिनीहरू धन्यको भएका थिए । जब मेरो जीवनमा धन्यका गुणहरूलाई मैले देखें, तब मैले गरेको कामको मात्रा यसले मलाई सम्झना गराउनु हुँदैन, तर यसले परमेश्वरको अनुग्रहद्वारा ममा उहाँले के गर्नु भयो भन्ने कुराको सम्झना गराएको हुनु पर्छ ।

The Mournful शोक गर्नेहरू

पहिलो गुण अति नै आवश्यक स्वर्गीय-राज्यको हकदारको गुण भएको कारण सुरु मै सूचित भएभैं, सायद दोस्रो गुण पनि अर्थपूर्ण ढङ्गमा सूचित गरिएको छ : “धन्य शोक गर्नेहरू” (मत्ती ५:४) । के यहाँ प्रभु येशूले हृदयबाटको पछुतो र पश्चातापको बारेमा वर्णन गरिरहनुभएको थियो ? मेरो विचारमा त्यस्तै हो, विशेष गरेर धर्मशास्त्रले स्पष्ट रूपमा बताउँदछ, कि भक्तिपूर्ण पछुतोले पश्चातापी परिणाम ल्याउँछ, जुन कुरो मुक्तिको लागि अति नै जरूरी हुन्छ (हेर्नुहोस् २ कोरिन्थी ७:१०) । उदाहरणको लागि प्रभु येशूले एकपल्ट शोक गर्ने व्यक्ति जोचाँहि एउटा कर उठाउने व्यक्तिको बारेमा बताउनु हुँदा यो पनि धन्यको व्यक्तिको एउटा प्रकार हो भनेर भन्नु भएको थियो । उसले नम्रता पूर्वक आफ्नो शिर मन्दिरमा निहुरायो र आफ्नो छाती पिट्दै परमेश्वरको दयाको लागि रोयो । त्यस्तै गरेर उसको नजीकमा भएको फरिशीले पनि प्रार्थना गर्‍यो, उसले प्रार्थना गर्दै जाँदा उसले परमेश्वरलाई आफूले

हप्तामा दुईपल्ट दशांश दिएको र उपवास बसेको कुरा सम्झायो, कर उठाउनेले आफ्नो पापको क्षमा पाएर त्यो ठाउँबाट गयो । त्यस कथामा कर उठाउने मानिस आशिषित (धन्यको) भएको थियो, र त्यो फरिशीले चाँहि आशिष पाएको थिएन (हेर्नुहोस् लूका १८:९-१४) । मलाई लाग्छ, त्यहाँ कतिजना प्रभु येशूका अनुयायीहरू पनि थिए, जोहरू पवित्र आत्माद्वारा कायल भएर शोक गरिरहेका थिए । पवित्र आत्माबाट पाउने सान्तवना चाँडै तिनीहरूले पाउनेवाला थिए ।

यदि प्रभु येशूले पश्चाताप गर्ने व्यक्तिको शोकको बारेमा बोलिरहनुभएको थिएन भने, जो भर्खरै ख्रीष्टकहाँ आइरहेको थियो, सायद उहाँले सबै साँचो विश्वासीहरूले महसुस गरिरहेको र तिनीहरूलाई प्रेम गर्नु हुने परमेश्वरको विरुद्धमा विद्रोह गर्ने संसारको निरन्तर रूपमा सामना गर्नु परिरहेको कुराको बारेमा वर्णन गरिरहनुभएको हुने थियो होला । पावलले यसलाई यसरी प्रष्टाएका छन्, “हृदयमा (उनको) असाध्य शोक र मनमा अटुट बेदना छ” (रोमी ९:२) ।

The Gentle नम्रहरू (भद्र)

तेस्रो गुण, नम्रता (भद्रता) लाई धर्मशास्त्रमा आत्माका फलहरूमध्ये एक हो भनी सूचित पनि गरिएको छ (हेर्नुहोस् गलाती ५:२२-२३) । नम्रता आफैबाट उत्पादन हुने गुण होइन । परमेश्वरको अनुग्रह प्राप्त गर्नेहरूले र पवित्र आत्माको अन्तर्वास भएकाहरूले नम्र बनाइएर धन्यको भएका हुन्छन् । तिनीहरूले एक दिन पृथ्वीको अधिकार पाउने छन्, किनकि धर्मीजनले मात्र परमेश्वरले सृजनु हुने नयाँ पृथ्वीमा बास गर्न पाउने छन् । कठोर र उपद्रवी ख्रीष्टियनहरू होशियार हुनु पर्दछ । तिनीहरू धन्यकाहरूमध्येका होइनन् ।

Hungering for Righteousness धार्मिकताको निम्ति भोकाउनेहरू

वर्णन गरिएको चौथो गुणचाँहि धार्मिकताको लागि भोकाउने र तिर्खाउनेहरू हो, जो परमेश्वरले साँचो नयाँ गरी जन्मिएको व्यक्तिलाई उभित्र हाली दिनुभएको तिर्सना हो र यो गुणचाँहि उसैले पाउँदछ । उ संसारमा भएका सबै अधार्मिकताद्वारा सन्ताप पाएको र त्यही सन्ताप आफूभित्र भएको व्यक्ति हो । उसले पापलाई घृणा गर्छ (हेर्नुहोस् भजनसंग्रह ९७:१०, ११ ९:१२८, १६:३) र उसले धार्मिकतालाई प्रेम गर्दछ ।

प्रायः जसो, जब हामी धर्मशास्त्रमा धार्मिकता भन्ने शब्द पढ्छौं, तब हामी तुरन्त यसलाई, “ख्रीष्टद्वारा हामीभित्र धार्मिकताको वैधानिकता हाली दिनुभएको छ,” भनी अनुवाद गर्दछौं । तर यसको अर्थ सधैं ठीक हुँदैन । प्रायः जसो यसको अर्थचाँहि, “परमेश्वरको गुणद्वारा धार्मिक जीवन जिउने क्षमता हो” भन्ने पनि हुन्छ । प्रभु येशूले यहाँ भन्न खोज्नुभएको मतलब पनि त्यही नै हो भन्ने कुरा स्पष्ट हुन्छ, किनभने ख्रीष्टियनले पहिले नै पाइसकेको कुराको लागि भोकाउनु पर्ने कुनै कारण छैन । आत्माबाट जन्मिएकाहरू धार्मिकताको लागि जिउने तृष्णा गर्दछन् र तिनीहरू “तृप्त” हुनेछन् भनी तिनीहरूलाई निश्चयता दिइएको छ (मत्ती ५: ६), निश्चय नै परमेश्वरले उहाँको अनुग्रहद्वारा तिनीहरूको जीवनमा सुरु गर्नु भएको काम पूर्ण गर्नु हुनेछ (हेर्नुहोस् फिलिप्पी १:६) ।

यहाँ पनि नयाँ पृथ्वीको समयको बारेमा प्रभु येशूको वचन देखिन्छ, “जुन पृथ्वीमा धार्मिकताको बास हुनेछ” (२ पत्रुस ३:१३) । अनि त्यहाँ कुनै पाप हुने छैन । हरेकले परमेश्वरलाई उसको सारा हृदयले प्रेम गर्नेछ, र आफ्नो छिमेकीलाई आफैलाई भैं प्रेम गर्नेछ । अहिले हामी जोहरू धार्मिकताको निमित्त भोकाउँछौं र तिर्खाउँछौं” हामी सन्तुष्ट हुनेछौं अथवा तृप्त हुनेछौं । अन्तमा हाम्रो हृदयदेखिको प्रार्थनाको पूर्ण जवाफ हामी पाउनेछौं, “स्वर्गमा भैं तपाईंको इच्छा यस पृथ्वीमा पूरा होस्” (मत्ती ६:१०) ।

The Merciful दयावन्तहरू

पाचौं दयावन्त गुण पनि उभिन्न दयावन्त परमेश्वर हुनुभएको कारण उ एउटा नयाँ गरी जन्मेको व्यक्ति हो जसले स्वभाविक रूपले धार्मिकता प्राप्त गरेको छ । दया नपाउनेहरूले परमेश्वरको आशिष पाउँदैनन् र यस कुराले तिनीहरू उहाँको अनुग्रहको हिस्सेदार छैनन् भन्ने देखाउँछ । प्रेरित याकूबले भन्दछन्, “जुन मानिसले दया देखाएको छैन, त्यसको न्याय पनि दयाबिना नै हुनेछ” (याकूब २:१३) । यदि कोही परमेश्वरको सामु खडा हुन्छ र दयाबिनाको न्याय पाउँछ भने, त्यो मानिस स्वर्ग जान्छ कि नरक जान्छ भनेर तपाईं सोच्नु हुन्छ ?^{३६} यसको जवाफ स्पष्ट छ ।

प्रभु येशूले एकपल्ट एउटा नोकरको कथा भन्नु भयो, जसले आफ्नो मालिकबाट ठूलो दया पायो, तर उसले दया पाएपछि आफ्नो सङ्गी नोकरलाई चाँहि दया गर्न चाहेन । जब उसको मालिकले त्यो कुरा थाहा पायो, तब उसको मालिकले “ऋद्ध भएर त्यसलाई सबै ऋण नतिरुन्जेल दण्ड दिनेहरूको हातमा सुम्पिदिए” (मत्ती १८:३४) । उसको पहिले क्षमा गरिएको ऋण फेरि पनि तिर्नु पर्ने भयो । त्यसपछि प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई चेतावनी दिनु भयो, “तिमीहरूले आफ्नो भाइलाई आफ्नो हृदयदेखि क्षमा गरेनौं भने, स्वर्गमा हुनु हुने मेरा पिताले पनि त्यसै गर्नु हुनेछ” (मत्ती १८:३५) । यसरी, खीष्टमा भएका दाजु-भाइ तथा दिदी-बहिनीहरूलाई क्षमा गर्न इन्कार गर्नु भनेको हाम्रा पहिले नै क्षमा गरिएका पापहरू पुनः क्षमा नगरिएको भैं बनाउनु हो । हामीले कहिले पनि चुक्ता गर्न नसक्ने कुरालाई फेरि चुक्ता नगरुन्जेल दण्ड दिनेहरूका हातमा सुम्पिदिने परिणाम यसले ल्याउँदछ । यो मेरोलागि त्यति राम्रो हुने देखिन्दैन । फेरि पनि दयावन्त नहुने मानिसहरूले परमेश्वरबाट दया पाउने छैनन् । तिनीहरू धन्यका हुनेहरूमध्येका होइनन् ।

The Pure in Heart शुद्ध हृदय हुनेहरू

स्वर्गको राज्यको हकदार हुनेहरूको छैटौं गुणचाँहि शुद्ध हृदय हुनु हो । आफूलाई खीष्टियन हुँ भन्ने शारीरिक खीष्टियनहरू जस्तो खीष्टको साँचो अनुयायीहरू बाहिरी रूपमा मात्र पवित्र हुँदैनन् । परमेश्वरको अनुग्रहद्वारा तिनीहरूको हृदयहरू शुद्ध पारिएका हुन्छन् । तिनीहरूले साँचो रूपमा आफ्नो हृदयबाट परमेश्वरलाई प्रेम गर्दछन् र यस कुराले तिनीहरूको ध्यान र अभिप्रार्थनालाई असर पार्दछ । तिनीहरूले परमेश्वरलाई देख्ने छन् भनेर प्रभु येशूले प्रतिज्ञा गर्नु भयो ।

^{३६} चाखलाग्दो कुरा याकूबको पुस्तकमा भएको त्यो अर्को पद चाँहि, “मेरो भाइ हो यदि कोही मानिसले मसित विश्वास छ भन्छ, तर काम चाँहि गर्दैन भने, यसबाट के लाभ ? के त्यसको विश्वासले त्यसलाई बचाउन सक्छ ?” (याकूब २ : १४) ।

फेरि पनि, के म तपाईंहरूलाई सोध्न सक्छु, शुद्ध हृदय नहुने साँचो ख्रीष्टियन विश्वासीहरू पनि हुन्छन् र त्यसो भएको कारणले तिनीहरूले परमेश्वरलाई देख्ने छैनन् भनी के हामी विश्वास गर्दछौं ? के परमेश्वरले तिनीहरूलाई यसो भन्न लागि रहनुभएको छ, “तिमी स्वर्गमा आउन सक्छौ, तर मलाईचाँहि कहिले पनि देख्न सक्दैनौ ?” होइन, साँचो रूपमा हरेक साँचो स्वर्गीय गुणले भरेको व्यक्तिको हृदय शुद्ध हुन्छ भन्ने कुरा स्पष्ट छ ।

The Peacemaker मेलमिलाप गराउनेहरू

त्यसपछि अर्को मेलमिलाप गराउनेहरू भनेर सुचित गरिएको छ । तिनीहरूलाई परमेश्वरको छोराहरू भनेर भनिनेछ । फेरि पनि प्रभु येशूले साँचो ख्रीष्टका अनुयायीहरूको बारेमा वर्णन गरिरहेको हुनु पर्छ, किनभने ख्रीष्टमा विश्वास गर्ने हरेक व्यक्ति परमेश्वरको छोरा हो (हेर्नुहोस् गलाती ३:२६) ।

आत्माबाट जन्मिएकाहरू कम्तिमा पनि तीन तरिकाले मेलमिलाप गराउनेहरू हुन् : पहिलो, तिनीहरू आफ्नो पहिलेको शत्रु एकमात्र परमेश्वरसँग मिलापमा आएका छन् (हेर्नुहोस् रोमी ५:१०) ।

दोस्रो, तिनीहरू अरू मानिसहरूसँग सम्भव भएसम्म मिलापमा बस्दछन् । तिनीहरू भै भगडा र फूटद्वारा चित्रित भएका हुँदैनन् । पावलले लेखेका छन्, कि भै-भगडा, ईर्ष्या, क्रोध, स्वार्थीपन, फूट र गुटबन्दी गर्नेहरू स्वर्गको राज्यको हकदार बन्ने छैनन् (हेर्नुहोस् गलाती ५:१९-२१) । साँचो विश्वासीहरू भगडा गर्नुको साटो बरु अरू एक माइल टाढा गइदिन सक्छन् र आफ्नो सम्बन्धलाई मिलापमा ल्याइरहन्छन् । आफ्नो भाइलाई प्रेम नगरिकन तिनीहरूले आफूलाई परमेश्वरसँग मिलापमा छु भनी दाबी गर्दैनन् (हेर्नुहोस् मती ५:२३-२४, १ यूहन्ना ४:२०) ।

तेस्रो, सु-समाचार बाँड्नु गरेर, ख्रीष्टको साँचो अनुयायीहरूले अरूहरूलाई र तिनीहरूका सङ्गी साथीहरूलाई परमेश्वरसँग मिलापमा आउनलाई सहायता गर्दछन् । सायद डाँडाको उपदेशको यस पदलाई संकेत गर्दै याकूबलाई लेखेका होलान्, “शान्ति कायम राख्नेहरूले शान्तिमा छन् र धार्मिकताको फसल बढ्छन्” (याकूब ३:१८) ।

The Persecuted सताइनेहरू

अन्तमा, प्रभु येशूले धार्मिकताको निमित्त सताइनेहरूलाई धन्यको भन्नु भयो । ख्रीष्टको धार्मिकता तिनीहरूमा हालिदिएको छ भनेर जिएको कारणले मात्र होइन, तर धार्मिक जीवन जीउने गरेको कारण ती मानिसहरूको बारेमा प्रभु येशूले कुरा गरिरहनुभएको थियो भन्ने स्पष्ट हुन्छ । ख्रीष्टको आज्ञाहरू पालन गर्ने मानिसहरू तिनीहरू हुन् जसलाई अविश्वासीहरूले सताउँछन् । तिनीहरूले नै परमेश्वरको राज्य पाउनेछन् ।

प्रभु येशूले कस्तो किसिमको सतावटको बारेमा कुरा गरिरहनुभएको थियो ? शहीद हुने प्रकारको ? होइन, उहाँले विशेष गरेर उहाँको नाउँमा बेइज्जती सहने र विरोध गर्ने प्रकारको सतावटको बारेमा कुरा गरिरहनुभएको थियो । यसले फेरि पनि यो देखाउँछ, कि जब मानिस साँचो ख्रीष्टियन हुन्छ, उ पहिले त अविश्वासी नै हुन्छ, नत्र भने अविश्वासीले उसको

विरुद्धमा खराब कुराहरू बोल्ने थिएन । कतिजना ख्रीष्टियन भनाउँदाहरू अविश्वासीहरूबाट चिनिन्दैनन् जसले गर्दा तिनीहरूको विरुद्धमा एउटा पनि अविश्वासीले बोल्दैन ? तिनहरू वास्तवमा साँचो ख्रीष्टियनहरू हुँदै होइनन् । प्रभु येशूले भन्नु भयो, “धक्कार, तिमीहरूलाई, जब सबै मानिसहरूले तिमीहरूको प्रशंसा गर्ने छन्, किनभने यसरी नै तिनीहरूका पूर्वाहरूले भूटा अगमवक्ताहरूलाई गर्थे” (लूका ६:२६) । जब सबै मानिसहरूले तपाईंहरूको प्रशंसा गर्छन्, त्यो नै तपाईं भूटो विश्वासी हो भन्ने कुराको चिन्ह हो । साँचो ख्रीष्टियनहरूलाई सारले घृणा गर्दछ (हेर्नुहोस् यूहन्ना १५:१८-२१, गलाती ४:२९, तिमोथी ३:१२, १ यूहन्ना ३:१३-१४) ।

Salt and Light नून र ज्योति

प्रभु येशूले एकपल्ट आफ्ना आज्ञाकारी चेलाहरूलाई तिनीहरू नै वास्तवमा परिवर्तित र आशिषित मानिसहरूमध्येका हुन् जसलाई स्वर्गको राज्यमा प्रवेश गर्न पहिलेबाटै नियुक्त गरिएको छ भनेर निश्चित गराउनु भएको थियो र उहाँले तिनीहरूलाई सावधानी गर्ने वचन पनि उठाउनु भएको थियो । धेरै आधुनिक प्रचारकहरू जसले आत्मिक बाखाहरूलाई निरन्तर रूपमा निश्चित गराउँछन् तिनीहरूले कहिले पनि तिनीहरूले प्राप्त गरेको मुक्तिलाई गुमाउने छैनन् भनेर सिकाउँछन्, प्रभु येशूले आफ्ना साँचो चेलाहरूले तिनीहरूलाई वास्तवमै तिनीहरूको बीचबाट अलग गर्नु भनेर चेतावनी दिनलाई पर्याप्त मात्रामा आफ्ना साँचो चेलाहरूलाई प्रेम गर्नु भएर यो कुरा भन्नु भयो ।

“तिमीहरू पृथ्वीका नूनहरू हो, तर नूनको स्वाद गयो भने, त्यो केले फेरि नूनिलो पारिने र ? त्यो त बाहिर फालिन र मानिसको खुट्टाले कुल्चन बाहेक अरु केही कामको हुँदैन । तिमीहरू संसारको ज्योति हो ।

डाँडामा बसालिएको शहर लुक्न सक्दैन, मानिसहरूले बत्ती बालेर पाथिले त छोप्दैनन्, तर सामदानमा राख्दछन् र घरमा हुने सबैको निमित्त त्यसले उज्यालो दिन्छ । यसरी नै तिमीहरूको ज्योति मानिसहरूका सामुन्ने चम्कोस् र तिनीहरूले तिमीहरूको सुकर्म देखुन् र स्वर्गमा हुनु हुने तिमीहरूको पिताको महिमा गर्नु” (मत्ती ५:१३-१६) ।

प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई साँच्चैको नून र ज्योति हुनको लागि उत्साह दिनु भएको होइन भनेर मनमा राख्नुहोस् । उहाँले (अलंकारिक रूपमा) तिनीहरू पहिलेबाट नै नून त थिए तर तिनीहरू नूनकै स्वादमा रहिरहनु पर्दछ भनेर भन्नु भएको थियो । उहाँले (अलंकारिक रूपमा) तिनीहरू पहिलेबाट नै ज्योति त थिए, तर तिनीहरूको ज्योति तिनीहरूबाट लुकेको चाहि हुनु हुँदैन, तर निरन्तर रूपमा चम्किरहेको हुनु पर्दछ भनेर हौसला दिनु भएको थियो । धेरै ख्रीष्टियनहरूलाई नून र ज्योतिको बारेमा दिइएको धेरै प्रवचनहरूबाट यो कति भिन्नै छ । यदि मानिसहरू पहिलेबाट नै नून र ज्योति हुँदैनन् भने, तिनीहरू ख्रीष्टका चेलाहरू पनि हुँदैनन् । तिनीहरू धन्यकाहरूमध्येका पनि हुँदैनन् । तिनीहरू स्वर्ग नै जाँदैनन् ।

प्रभु येशूको समयमा नूनलाई मासु सड्नबाट रोक्ने चीजको रूपमा प्राथमिक तवरले प्रयोग गरिन्थ्यो । ख्रीष्टको आज्ञाकारी अनुयायीहरू भएर हामी पनि यो पापपूर्ण संसारलाई सड्न र भ्रष्ट हुनदेखि बचाउने व्यक्तिहरू हौं । यदि हामी हाम्रो बानी व्यवहारमा संसार जस्तै भयौं भने, हामी साँचो रूपमा “केही कामको” हुँदैनौं (पद १३) । प्रभु येशूले

धन्यकाहरूलाई तिनीहरूका अद्वितीय स्वभावहरूलाई जोगाउँदै नूनिलै रहिरहनको लागि चेतावनी दिनु भयो । तिनीहरू आफ्नो वरपरको संसारबाट अलग्गै चिनिने प्रकारको भएर रहनु पर्छ नत्रभने तिनीहरू “स्वाद हराएको नून भै” “बाहिर फालिन र मानिसहरूको खुट्टाले कुल्चन बाहेक अरु केही कामको हुने छैनन् ।” यो नयाँ करारमा पाइएको विश्वासबाट तर्की गएकाहरूको विरुद्धमा प्रत्यक्ष रूपमा साँचो विश्वासीहरूलाई स्पष्ट रूपमा चेतावनी दिइएकोमध्येको एउटा चेतावनी हो । यदि नून साँच्चै नूनिलो भयो भने, त्यो साँच्चै नूनिलै हुन्छ । त्यसै गरेर प्रभु येशूका अनुयायीहरूले पनि प्रभु येशूका अनुयायीहरू जस्तै भएर जिउँछन् , नत्रभने, तिनीहरू प्रभु येशूका अनुयायीहरू होइनन् , यद्यपि तिनीहरू एकपल्ट थिए भने पनि ।

खीष्टका साँचो अनुयायीहरू संसारका ज्योतिहरू पनि हुन् । ज्योति सँधै चम्कन्छ । यदि यसले आफ्नो चमक दिँदैन भने, त्यो ज्योति नै होइन । यस अनुरूप, ज्योतिले हाम्रा असल कार्यहरूको प्रतिनिधित्व गर्दछ (हेर्नुहोस् मत्ती ५:१६) । प्रभु येशूले राम्रो कामको प्रयाली पिट्नेहरूलाई उत्साह दिइरहनुभएको छैन, तर असल कार्यहरू गर्नेहरूलाई तिनीहरूका भलाइहरूलाई अरुहरूबाट नलुकाउनको लागि उत्साह दिइरहनुभएको छ । यसो गरेर, तिनीहरूले आफ्ना स्वर्गीय पिताको महिमा गर्नेछन् । किनभने तिनीहरूमा भएको उहाँको काम नै तिनीहरूको भलाइको कामको श्रोत हो । यहाँ हामी परमेश्वरको अनुग्रही काम र उहाँसँगको हाम्रो मिलेमतोको अति नै सुन्दर सन्तुलन देख्छौं । ती दुवै कुराहरू पवित्र हुनको लागि जोसुकैलाई आवश्यक हुन्छ ।

The Law's Relationship to Christ's Followers

खीष्टका अनुयायीहरूसित ब्यवस्थाको सम्बन्ध :

अब हामी नयाँ सुरु गर्दछौं । यो विशाल महत्वपूर्ण मूलभुत खण्ड हो, जसमा खीष्टले आफ्नो उपदेशको स्मरण पत्रमा के भन्नु हुनेछ भन्ने कुराको एउटा विस्तृत परिचय दिइएको छ ।

“व्यवस्था अथवा अगमवक्ताहरूलाई रद्द गर्न म आएको भन्ने नसम्झ, म ती रद्द गर्न होइन तर पूरा गर्न आएँ । किनभने साँच्चै म तिमीहरूलाई भन्दछु, जबसम्म स्वर्ग र पृथ्वी बितेर जाँदैन, तबसम्म सबै कुरा पूर्ण नभई कुनै किसिमले ब्यवस्थाबाट एउटा मात्रा वा एउटा बिन्दु टल्ने छैन । यसैकारण जसले यी आज्ञाहरूमध्ये सबैभन्दा सानोलाई उलंघन गर्ला, र मानिसहरूलाई त्यसै गर्न सिकाउँला, स्वर्गको राज्यमा त्यो सबैभन्दा सानो कहलाइने छ, तर जसले ती आज्ञाहरू पालन गर्ला, र सिकाउँला, स्वर्गको राज्यमा त्यो ठूलो कहलाइने छ । किनभने म तिमीहरूलाई भन्दछु, तिमीहरूको धार्मिकता शास्त्री र फरिशीहरूको भन्दा बढी भएन भने, तिमीहरू कुनै रितीले स्वर्गको राज्यमा प्रवेश गर्ने छैनौं” (मत्ती ५:१७-३०) ।

यदि प्रभु येशूले आफ्ना श्रोताहरूलाई उहाँले ब्यवस्था अथवा अगमवक्ताहरूलाई रद्द गर्न आउनु भएको हो भन्ने सम्झने कुराको विरुद्धमा चेतावनी दिनु भएको भए, हामी यो निष्कर्षमा पुग्न सक्छौं, कि कम्तीमा पनि उहाँका केही श्रोताहरूले त्यो कुराको बारेमा पूर्वानुमान लगाएको हुनु पर्छ । किन तिनीहरूले त्यस प्रकारले पूर्वानुमान लगाएका थिए होला भनेर हामीले अन्दाज मात्र लगाउन सक्छौं । सायद, यो कठोर गाली तिनै बिधिवादी शास्त्रीहरू र फरिशीहरूलाई प्रभु येशूले

गर्नु भएको थियो जसले केही मानिसहरूलाई उहाँ व्यवस्था र अगमवक्ताहरूलाई रद्द गर्न आउनु भएको थियो भन्ने विचार गर्न परीक्षा गरेका थिए ।

सावधानी नभइकननै प्रभु येशूले स्पष्ट रूपमा आफ्ना चेलाहरूले त्यस प्रकारको पूर्वानुमान लगाउने गलत कुराको महसुस गर्नु भन्ने चाहनु हुन्थ्यो । उहाँ पूरै पुरानो करारको अलौकिक प्रेरणा दिने व्यक्ति हुनु हुन्थ्यो, त्यसैले, निश्चित रूपमा उहाँले मोशा र अगमवक्ताहरूद्वारा आफैले दिनु भएको कुरालाई रद्द गर्न गडरहनुभएको थिएन । बरु त्यसको अलावा, उहाँले भन्नु भएको भैं उहाँले व्यवस्था र अगमवक्ताका कुराहरूलाई पूरा गर्न आउनु भएको थियो ।

सही रूपमा उहाँले कसरी व्यवस्था तथा अगमवक्तालाई पूरा गर्नु हुनेछ ? केही मानिसहरूले विचार गर्छन् , कि प्रभु येशूले त मसिही अगमवाणी मात्रै पूरा गर्ने बारेमा बोलिरहनुभएको थियो । निश्चित रूपमा प्रभु येशूले हरेक मसिही अगमवाणी पूरा गर्नुभयो (वा अभै पूरा गर्नु हुनेछ), उहाँको मनमा भएको सम्पूर्ण कुरा त्यही मात्रै होइन । स्पष्ट रूपमा सन्दर्भले देखाउँछ, कि उहाँले व्यवस्था तथा अगमवक्ताका पुस्तकहरूमा लेखिएका “सानो मात्रा वा बिन्दु” (पद १८) र “सबैभन्दा सानो आज्ञा” (पद १९) समेत सबैको बारेमा कुरा गरिरहनुभएको थियो ।

अरूहरूले विचार गर्दछन् , कि प्रभु येशूले भन्नु भएको मतलब चाँहि उहाँले आज्ञाकारी जीवन जिएर र उहाँको बलिदानी मृत्युद्वारा व्यवस्थाको माँगलाई हाम्रो सट्टामा पूरा गरिदिएर व्यवस्था पूरा गर्नु हुनेछ भन्ने हो (हेर्नुहोस् रोमी ८:४) । तर उहाँको मनमा भएको कुरा त्यो होइन भनेर सन्दर्भले प्रकट गर्दछ । अगाडिका पदहरूमा प्रभु येशूले उहाँको जीवन वा मृत्युको बारेमा व्यवस्थालाई पूरा गर्ने सम्बन्धमा कुनै पनि कुरा उल्लेख गर्नु भएको छैन । बरू, नजिकैको वाक्यमा उहाँले क्रूसमा हुने आफ्नो मृत्युको कुराभन्दा धेरै परको कुरालाई देखाएर स्वर्ग र पृथ्वी टलेर नजाउन्जेलसम्म सबै कुरा पूर्ण नभई कुनै किसिमले व्यवस्था टलेर जाने छैन भनी भन्नु भएको थियो । त्यसपछि, उहाँले व्यवस्थाप्रतिको मानिसहरूको प्रवृत्तिले स्वर्गमा हुने तिनीहरूको स्तरलाई असर पार्नेछ भनेर घोषणा गर्नुभयो (पद १९), ती मानिसहरूले शास्त्रीहरू र फरिशीहरू स्वर्गमा प्रवेश गर्नेछैनन् भनेर भन्नुभयो (पद २०) ।

मसिही अगमवाणीहरू, नमूनाहरू, र व्यवस्थाको छाँया साथसाथै हाम्रो सट्टामा व्यवस्थाको माँगहरू पूरा गर्ने कुराहरूको अतिरिक्त प्रभु येशूले आफ्ना श्रोताहरूलाई व्यवस्थाका आज्ञाहरूलाई पालन गर्न र अगमवक्ताहरूले भनेका कामहरू पनि गर्नु भन्ने कुरा सौँचिरहनु भएको थियो भन्ने स्पष्ट हुन्छ । एउटा भावमा, प्रभु येशूले परमेश्वरको सत्यता र यसमा भएको मौलिक विचारलाई प्रकट गर्दै, यसलाई समर्थन गर्दै र व्याख्या गर्दै, र यस सम्बन्धमा आफ्ना श्रोताहरूले कुन कुरो बुझ्न सकेका छैनन् त्यो कुरालाई पूरै बुझ्न सहायता गरिदिएर व्यवस्थालाई पूरा गर्नुहुनेछ ।^{३७} पद १७ मा भएको पूरा गर्नु भन्ने शब्दको ग्रीक अनुवादलाई नयाँ करारमा

^{३७} प्रायः जसो “व्यवस्थाको धार्मिक विधि”का साथै “व्यवस्थाको नैतिक विचार” भनिने कुरा साँचो हुन्छ, यद्यपि उहाँको पुनरुत्थान पश्चात प्रेरितहरूलाई पवित्र आत्माद्वारा व्यवस्थाको विधि पूरा गर्न दिइनेछ भन्ने बारेमा उहाँले वर्णन गर्नु भए तापनि, अब अहिले आएर हामीले नयाँ करारको अध्ययनमा आइसकेपछि किन पशुहरूको बलिदान गर्न आवश्यक छैन रहेछ भन्ने कुरालाई बुझौं, किनभने प्रभु येशू नै परमेश्वरका थुमा हुनु हुन्थ्यो । अब हामीले पुरानो करारमा भएको अशुद्धको व्यवस्थालाई पछ्याइरहनु पर्दैन । किनभने सबै खानेकुराहरू शुद्ध हुन् भनेर प्रभु येशूले घोषणा गरी दिनु भयो (हेर्नुहोस् मर्कूस ७:१९) । अब हामीलाई त्यो पहिलेको प्रधान पुजाहारीको अन्तर बित्तिको आवश्यकता छैन, किनभने अब अहिले प्रभु येशू नै हाम्रो प्रधान पुजाहारी हुनु हुन्छ र त्यस्तै अरू पनि । व्यवस्थाको धार्मिक विधिको नैतिक व्यवस्थासँग कुनै सम्बन्ध छैन किनकि त्यसको

सक्नु , पूरा गर्नु , भर्नु , र पूरै रूपमा लिइसक्नु भनी अनुवाद गरिएको छ । त्यही कुरो प्रभु येशूले पछिबाट चारवटा वाक्यबाट सुरु गर्नुपरेको थियो ।

होइन, प्रभु येशू व्यवस्था तथा अगमवक्ताहरूलाई रद्द गर्न भनी आउनुभएको होइन, तर ती पूरा गर्नचाँहि आउनुभएको हो, यसको मतलब, “तिनीहरूलाई पूर्णरूपमा भरिदिन” आउनुभएको हो । जब म यो डाँडाको उपदेशको खण्डबाट सिकाउँछु , तब म प्रायः गरेर परमेश्वरले मलाई व्यवस्था तथा अगमवक्ता सम्बन्धी दिनुभएको प्रकाशको एउटा उदाहरण प्रस्तुत गर्नको लागि आधा गिलास पानी हरेकलाई देखाउने गर्छु । प्रभु येशू व्यवस्था तथा अगमवक्ताहरूलाई रद्द गर्न आउनुभएको होइन (जब म यो भन्छु , त्यो आधा गिलास पानी फ्याँक्न लागेको अभिनय गर्छु) । बरु, उहाँले त व्यवस्था तथा अगमवक्ताहरूलाई पूरा गर्नुहुनेछ (यो समयमा चाँहि म एक बोतल पानी लिन्छु र त्यो आधा गिलास पानी भएको गिलासलाई पुरै रूपमा भरिदिन्छु) । त्यस कुराले मानिसहरूलाई प्रभु येशूले भन्न खोज्नुभएको कुरा बुझ्न सहायता पुग्दछ ।

The Importance of Keeping the Law **व्यवस्थालाई पालन गर्नुको महत्व**

व्यवस्था तथा अगमवक्ताहरूमा पाइने आज्ञालाई पालन गर्ने सम्बन्धमा, प्रभु येशूले आफ्ना कुराहरूलाई बढी जबरजस्ती गर्न नसकेको हुनसक्छ । उहाँ आफ्ना चेलाहरूले ती पालना गरेको चाहनुहुन्थ्यो । तिनीहरू सधैंजसो महत्वपूर्ण थिए । वास्तवमा, स्वर्गमा तिनीहरूको स्थानलाई तिनीहरूले कसरी आज्ञा पालन गर्थे त्यस कुराले नै निर्णय गर्ने थियो : “यसैकारण जसले यी आज्ञाहरूमध्ये सबैभन्दा सानोलाई उलंघन गर्ला र मानिसहरूलाई त्यसै गर्न सिकाउँला, स्वर्गको राज्यमा त्यो सबैभन्दा सानो कहलाइनेछ, तर जसले ती आज्ञाहरू पालन गर्ला र सिकाउँला, स्वर्गको राज्यमा त्यो ठूलो कहलाइने छ” (५:१९) ।

त्यसपछि हामी २० पदमा आउँछौं : “किनभने म तिमीहरूलाई भन्दछु, तिमीहरूको धार्मिकता शास्त्री र फरिशीहरूको भन्दा बढी भएन भने, तिमीहरू कुनै रितीलै स्वर्गको राज्यमा प्रवेश गर्नेछैनौ ।”

यो नयाँ विचार होइन, तर निष्कर्षित उक्ति हो जुन अधिल्ला पदहरूसँग किनकि भन्ने स योजकद्वारा जोडिएको छ । आज्ञाहरू पालन गर्नु कति महत्वपूर्ण छ ? स्वर्गको राज्यमा प्रवेश गर्नको लागि शास्त्रीहरू र फरिशीहरूभन्दा राम्रोसँग ती पालना गरिनुपर्छ । फेरि हामी देख्छौं, प्र भु येशूले उहाँको उद्देश्य पालन गर्दै हुनुहुन्थ्यो- पवित्रजनले मात्र स्वर्गको राज्यमा प्रवेश गर्न पाउँनेछ ।

लागि गरिनु पर्ने सबै कुरा प्रभु येशूले गरी दिई सक्नु भयो भनेर उहाँको मृत्यु र पुनरुत्थानको अगि र पछि, उहाँले भन्नुभयो । बरु प्रभु येशूले परमेश्वरको नैतिक व्यवस्थालाई उहाँको पुनरुत्थानपछि आत्माको प्रेरणाद्वारा प्रेरितहरूले गरे भैं छर्लङ्ग पारिदिनु भयो र समर्थन गर्नु भयो । मोशाको व्यवस्थाको सबै नैतिक पक्षहरू प्रभु येशू खीष्टको व्यवस्था र नयाँ करारको व्यवस्थामा समावेश गरिएका छन् । यो कुरा पनि मनमा राख्नुहोस् , कि त्यस दिन प्रभु येशूले मोशाको व्यवस्थाको अधीनमा भएका यहूदीहरूलाई यो कुरा भनिरहनुभएको थियो । यसरी मती ५:१७-२० मा भएको उहाँका वचनहरू नयाँ करारमा पाइने लगातार प्रकाशको ज्योतिमा व्याख्या गरिन आवश्यक छ ।

चेला बनाउने सेवकले खीष्टको आज्ञालाई पालना गर्दैन र उहाँको आज्ञाप्रति सहमति हुँदैन भने उसले कहिले पनि मुक्तिको निश्चयता अरूहरूलाई दिन सक्दैन, उसको धार्मिकता शास्त्रीहरू र फरिशीहरूको भन्दा बढी हुँदैन ।

Of What Kind of Righteousness Was Jesus Speaking? कस्तो प्रकारको धार्मिकताको बारेमा प्रभु येशूले भनिरहनुभएको थियो ?

हाम्रो धार्मिकता शास्त्रीहरू र फरिशीहरूको भन्दा राम्रो हुनुपर्छ भनेर प्रभु येशूले भन्नुहुँदा के उहाँले धार्मिकताको वैधानिक उभ्याइको रूपमा खडा हुनलाई अनुमति दिइरहनुभएको थिएन जुन धार्मिकता हामीलाई सिक्तैको वरदान स्वरूप दिइनेवाला थियो ? होइन, उहाँले त्यस्तो अनुमति दिइरहनुभएको थिएन र असल कारणको लागि थिएन । पहिलो कुरा त सन्दर्भ यो व्याख्यामा मिल्दैन मिल्दैन । यो भनाइको अगाडि र पछाडि (अनि डाँडाको उपदेश भरि नै), प्रभु येशूले आज्ञाहरू पालन गर्ने सन्दर्भमा कुरा गरिरहनुभएको थियो, त्यो नै धार्मिक रूपमा जीउनु हो । उहाँका वचनहरूको अति स्वभाविक व्याख्या शास्त्रीहरू र फरिशीहरूभन्दा राम्रोसित हामीले धार्मिक जीवन जिउनुपर्छ भन्ने हो । प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई त्यो स्तरमा संलग्न नगरेर यसमा शास्त्रीहरू र फरिशीहरूलाई संलग्न गरिरहनुभएको थियो भनेर साँच्चै कति असङ्गत हुनेछ । शास्त्रीहरू र फरिशीहरूको पापको लागि दोष लगाउनुहुन्छ, जसको लागि उहाँले आफ्ना चेलाहरूलाई चाँहि तिनीहरूले “मुक्तिको लागि प्रार्थना” गरेको कारणले मात्रै पनि दोष लगाउनु भएन भनी सोच्नु कति मुखतापूर्ण कुरा हुनेछ ।^{३५}

हाम्रो समस्याचाँहि के हो भनेदेखि हामीहरू पदको स्पष्ट अर्थलाई ग्रहण गर्न चाहँदैनौं, किनभने यदि त्यसो गर्नु भने यो त वैधानिक जस्तो मात्र हुनेछ, भन्ने हामीलाई लाग्छ । तर हाम्रो साँचो समस्यालाई भने हामीले बुझ्दैनौं, जुन चाँहि हालिदिएको धार्मिकता र ब्यवहारिक धार्मिकताको बीचको छुट्याउने नसक्ने परस्परको सम्बन्ध हो । जे भए तापनि, प्रेरित यूहन्नाले चाँहि यो कुरालाई बुझेका थिए । उनले लेखे : “साना बालकहरू, कसैले तिमीहरूलाई छल्ल नपाओस्, जसले धार्मिकताका कार्यहरू गर्छ, त्यो धार्मिक हो” (१ यूहन्ना ३:७) । न त हामीले नयाँ जन्म र ब्यवहारिक धार्मिकताबीचको परस्पर सम्बन्धलाई नै बुझेकाछौं, जसरी यूहन्नाले पनि बुझेका थिए: “धार्मिक काम गर्ने हरेक परमेश्वरबाट जन्मेको हुन्छ” (१ यूहन्ना २:२९) ।

५:२० मा भएको उहाँको भनाइलाई प्रभु येशूले थप्नुभएको हुनसक्छ : “अनि यदि तिमीहरूले पश्चाताप गर्नु भने, तिमीहरू साँच्चै नयाँ गरी जन्मिएका हो, र जिउँदो विश्वासद्वारा धार्मिकताको मैले दिने सिक्तैको वरदान तिमीहरूले पाएकाछौं, तिमीहरूको ब्यवहारिक धार्मिकता तिमीहरू मेरो आत्माको अन्तर्वासको शक्तिसँग सहमति हुँदा शास्त्रीहरू र फरिशीहरूको भन्दा बढी हुनेछ ।”

How to Be Holier Than Scribes and Pharisees

^{३५} अरु अगि हेर्नु हो भने, यदि प्रभु येशूले हामीले उहाँलाई विश्वास गरेर पाएको वरदान हालिदिएको वैधानिक धार्मिकताको बारेमा बोलिरहनुभएको हो भने, यसमा उहाँले किन संकेत नगर्नुभएको त ? उहाँले बोलिरहनुभएका अशिक्षित मानिसहरूलाई सजिलैसित नबुझिने तरिकाले किन केही कुराहरू भनिरहनुभएको थियो, जसले कहिले पनि हालिदिएको धार्मिकताको बारेमा उहाँले कुरा गरिरहनुभएको थियो भनेर अनुमान समेत गरेनन् ?

शास्त्रीहरू र फरिशीहरूभन्दा पवित्र कसरी हुने

५:२० मा भएको प्रभु येशूको भनाइको जवाफमा स्वभाविक रूपमा मनमा आउने प्रश्न यो हो : धार्मिक व्यक्तिहरू कति शास्त्रीहरू र फरिशीहरू जस्तै थिए ? यसको जवाफ हुन्छ: धेरै थिएनन् ।

अर्को समयमा, येशूले तिनीहरूलाई “चून लगाईराखेका चिहानहरू जस्ता, जो बाहिरपट्टि सुन्दर देखा पर्छन् , तर भित्रपट्टि भने मरेका मान्छेहरूका हाडहरू र सबै अशुद्धताले भरिएका हुन्छन्” भनेर भन्नुभयो (मत्ती २३:२७) । यसको मतलब, तिनीहरू बाहिरी रूपमा धार्मिक देखापरेका थिए, तर भित्री रूपमा दुष्टताले भरिएका थिए । तिनीहरूले व्यवस्थामा लेखिएका कुराहरूलाई पालन गरेर राम्रो काम गरेका थिए, तर यसमा भएको आत्माको अवहेलना गरेका थिए, प्रायः गरेर आफूलाई परमेश्वरका आज्ञाहरूलाई विकृत गर्दै वा परिवर्तन गर्दै जोगाउन स्पष्टिकरण दिने काम गर्थे ।

शास्त्रीहरू र फरिशीहरूको यो तात्वीक छलपूर्ण कुरा नै वास्तवमा येशूको डाँडाको उपदेशमा रहेको मुख्य जोड दिने विषय थियो । उहाँले धेरै परमेश्वरका प्रशिद्ध आज्ञाहरूलाई उद्धृत गर्नुभएको थियो र हरेक भनाइमा प्रत्येक व्यवस्थामा लेखिएका कुराहरू र त्यसको आत्माको कुराहरू पालन गर्नुको भिन्नतालाई प्रकट गर्नुभएको थियो भन्ने कुरा हामीले थाहा पाउँछौं । यसो गरेर उहाँले शास्त्रीहरू र फरिशीहरूका भूटा शिक्षा र कपटीपनलाई बारम्बार प्रकट गरिदिनु थियो, र उहाँका चेलाहरूबाट उहाँले के अपेक्षा गर्नुहुन्छ भन्नेकुरा पनि तिनीहरूलाई भनिदिनुभयो ।

उहाँले “तिमीहरूले सुनेका छौं” भन्ने शब्दहरू प्रयोग गरेर प्रत्येक उदाहरणहरू दिन येशूले शुरु गर्नुहुन्थ्यो । उहाँ ती मानिसहरूसँग बोलिरहनुभएको थियो, जसले सम्भवत कहिल्यै पनि पढेका थिएनन् तर सभाघरहरूमा गएर फरिशीहरू र शास्त्रीहरूले पुरानो करारको मुद्दाहरू पढेको सुनेका मात्रै थिए । यो कुरा राम्ररी भन्न सकिन्छ कि उहाँका श्रोताहरूले पहिले हर समयमा भूटा शिक्षाको अधीनमा बसेर तिनीहरूका जीवन भरि नै शास्त्रीहरू र फरिशीहरूले परमेश्वरको वचनका आज्ञाहरूलाई विकृति गरेर सुनाएको सुनिरहेका र तिनीहरूले आफ्ना अपवित्र जीवन शैली जीएको हेरिएका थिए ।

Love Each Other, Unlike the Scribes and Pharisees

एउटाले-अर्कोलाई प्रेम गर, शास्त्री र फरिशीहरूले जस्तो होइन

शास्त्रीहरू र फरिशीहरूको कपटीपनालाई प्रकट गर्ने क्रममा प्रभु येशूले आफ्नो छैटौं आज्ञालाई उहाँको प्रथम प्रमाणित बुँदाको रूपमा प्रयोग गरेर आफ्ना चेलाहरूबाट परमेश्वरले के आशा गर्नुभएको छ भन्ने कुरा तिनीहरूलाई सिकाउन थाल्नुभयो ।

“तिमीहरूले सुनेकाछौं, प्राचीन समयका मानिसहरूलाई यसो भनिएको थियो, “तैले हत्या नगर्नु र जसले हत्या गर्छ त्यो दण्डको योग्य हुनेछ ।” तर म तिमीहरूलाई भन्दछु , जसले आफ्नो भाइसँग क्रोध गर्दछ , त्यो दण्डको योग्य हुनेछ , र जसले आफ्नो भाइको “अपमान” गर्दछ , त्यो महासभामा जवाफदेही हुनेछ , तर जसले आफ्नो भाइलाई “तँ मूर्ख होस्” भन्छ , त्यो नरकको आगोमा पर्ने जोखिममा हुनेछ” (मत्ती ५:२१-२२) ।

पहिलो कुरालाई विचार गर्नुहोस्, प्रभु येशूले एउटा ब्यक्ति नरक जाने कारण केही हो भनेर चेतावनी दिइरहनुभएको थियो। त्यो नै उहाँको प्राथमिक विषयवस्तु थियो - पवित्रजन मात्रै स्वर्गको राज्यको हकदार हुनेछ।

शास्त्रीहरू र फरिशीहरूले छैटौं आज्ञालाई उद्धृत गरेर प्रत्यक्ष रूपमा हत्या गर्ने मानिसलाई न्यायालयमा दण्डको भागी बन्नेछ भनेर हत्याको विरुद्धमा प्रचार गर्दथे।

प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई शास्त्रीहरू र फरिशीहरूले महसुस गरेको नदेखिएका कुराहरूलाई थाहा पाउनु भन्ने चाहनुहुन्थ्यो- त्यहाँ अति थोरै मात्र उलंघन गरिएका कुराहरू हुन्थे, जसलाई अदालतमा लगिन्थ्यो, परमेश्वरको अदालतमा स्पष्ट रूपले लगिन्थ्यो। किनभने हामीले एकले अर्कोलाई प्रेम गर्ने कुरा एकदम महत्वपूर्ण छ (दोस्रो ठूलो आज्ञा) जब हामी आफ्नो भाइसँग रिस गर्दछौं, तब हामीले परमेश्वरको अदालतमा हामी दोषी छौं भन्ने कुरालाई पहिलेबाट विचार गरिसकेको हुनु पर्दछ। यदि हामीले उसलाई हाम्रो रिस दया बिहिन रूपमा बोलेर प्रकट गर्छौं भने, हामीले अझै गम्भीर भएर उलंघन गरेका हुन्छौं, र हामीले परमेश्वरको सर्वोच्च अदालतमा (महासभामा) आफैलाई दोषी भएको कुरा विचार गर्नु पर्दछ। अनि यदि हामी त्योभन्दा पनि पर गएर आफ्नो भाइलाई फेरि पनि कम महत्व दिएर घृणा निकाल्न थाल्छौं भने, हामी नरकमा फालिनको लागि योग्यका दोषी ठहरिनेछौं।^{१९} त्यो एकदम गम्भीर कुरा हो।

परमेश्वरसँगको हाम्रो सम्बन्ध हाम्रो भाइहरूसँग कस्तो सम्बन्ध छ भन्ने कुराले लेखाजोखा गर्दछ। यदि हामीले भाइलाई घृणा गर्छौं भने, त्यस कुराले हामीले अनन्त जीवन प्राप्त गर्न सक्दैनौं भन्ने कुरालाई प्रकट गर्दछ। यूहन्नाले लेखेका छन् :

“आफ्नो दाजु-भाइलाई घृणा गर्ने हरेक हत्यारा हो, र कुनै हत्यारासँग अनन्त जीवन रहँदैन भन्ने तिमीहरूलाई थाहै छ” (१ यूहन्ना ३:१५)

“यदि कसैले, म परमेश्वरलाई प्रेम गर्छु भन्छ, तर आफ्नो भाइलाई घृणा गर्छ भने, त्यो भूटो हो, किनकि आफूले देखेको आफ्नो भाइलाई नै प्रेम नगर्नेले नदेखेका परमेश्वरलाई प्रेम गर्न सक्दैन” (१ यूहन्ना ४:२०)।

प्रभु येशूले आज्ञा गर्नु भए भैं हामीले एकले अर्कोलाई प्रेम गर्नु र हामीले एकले अर्कोलाई बेमेल गरेका कुराहरूबाट फर्किएर मिलापको काम गर्नु कति महत्वपूर्ण कुरा हो (हेर्नुहोस् मत्ती १८:१५-१७)।

प्रभु येशूले निरन्तर रूपमा भन्नु भयो :

“यसकारण तिमीले बेदीमा आफ्नो भेटि चढाउँदा तिम्रो भाइको हृदयमा तिम्रो विरुद्धमा केही छ भन्ने तिमीलाई याद भयो भने, तिम्रो भेटि त्यही बेदीको सामु छोड र जाउ, पहिले आफ्नो भाइसँग मिलाप गर, र त्यसपछि आएर आफ्नो भेटि चढाऊ” (मत्ती ५:२३-२४)

यो भन्नुको मतलब, यदि हाम्रो सम्बन्ध आफ्नो भाइसँग ठीक छैन भने, परमेश्वरसँगको हाम्रो सम्बन्ध पनि ठीक हुँदैन।

फरिशीहरू कम महत्वका कुराहरूलाई बढी महत्व दिएर धेरै महत्वपूर्ण कुरालाई कम महत्व दिएर मुख्य महत्वपूर्ण कुरालाई सानो तुल्याई प्रभु येशूले भन्नु भए भैं “भुसुनाहरू चाहिँ चाल्ने, तर ऊठलाई भने निलिहाल्ने” कुरालाई प्राथमिकता दिएकोमा दोषी भइरहेका थिए (मत्ती

^{१९} यो हाम्रो खीष्टमा भएका दाजु-भाइ तथा दिदी-बहिनीहरूसँगको हाम्रो सम्बन्धमा लागु हुन्छ। धर्मशास्त्रले सामान्य रूपमा भने जस्तै (हेर्नुहोस् हितोपदेश १:७, १३:२०), प्रभु येशूले केही धार्मिक अगुवाहरूलाई मूर्खहरू भनेर भन्नु भयो (हेर्नुहोस् मत्ती २३:१७)।

२३:२३-२४) । तिनीहरूले दशांश दिने र भेटि दिने कुराहरूको महत्वलाई जोड दिइरहेका थिए तर एक अर्कालाई प्रेम गर्नुपर्छ भन्ने दोस्रो ठूलो आज्ञा जस्तो महत्वपूर्ण कुरालाई भने बेवास्ता गरिरहेका थिए । दोस्रो ठूलो आज्ञालाई उलंघन गरिरहेका बेलामा परमेश्वरलाई प्रेम गरेको देखाएर भेटि चढाउनु कति कपटपूर्ण कार्य हो । यसैको विरुद्धमा नै प्रभु येशूले चेतावनी दिइरहनुभएको थियो ।

परमेश्वरको अदालतमा न्याय गर्ने सम्बन्धमा प्रभु येशूले आफै पनि निरन्तर रूपमा भन्नु भएको छ :

“तिम्रो बादीसँग अदालतमा जाँदा बाटोमै मिलाप गरिहाल, नत्रता बादीले तिमीलाई न्यायाधीशको हातमा सुम्पिदेल र न्यायाधीशले अफिसरको हातमा सुम्पिदेलान् र तिमी प्रयालखानामा पर्नेछौ । साँच्चै म तिमीलाई भन्दछु , तिमीले एक-एक पैसा चुक्ता नगरुञ्जेलसम्म तिमी त्यहाँबाट उम्कने छैनौ, (मती ५:२३-२६) ।

जति सक्दो सम्भव भएसम्म हामी हाम्रा भाइहरूसँग मिलापमा सँगै रहेर परमेश्वरले अदालतमा पुग्नदेखि बच्नु असल कुरा हो । यदि दाजु-भाइ वा दिदी-बहिनी हामीसँग रिसाउँछन् भने र मूर्ख भएर अदालतमा जाँदा-जादै मिलाप गर्न इन्कार गर्छौं भने, परमेश्वरको सामुमा खडा हुन जाने जीवनको यात्रामा हामीले निश्चय नै यस कुरामा दोषी हुनु पर्नेछ । यहाँ प्रभु येशूले आफूले दिनु भएको चेतावनीमा त्यस्तै गरेर देखासेखी गर्ने कुरा मती १८:३३-३५ मा क्षमा नदिने नोकरको बारेमा भनेर बताउनु भएको छ । त्यो नोकर जसले क्षमा पायो तर आफ्नो सङ्गी नोकरलाई क्षमा दिएन र उसको ऋण फेरि जस्ताको तस्तै भइहाल्यो, र “उसलाई सबै ऋण नतिरुञ्जेलसम्म दण्ड दिनेहरूका हातमा सुम्पिदियो” (मती १८:३४) । त्यसै गरेर यहाँ प्रभु येशूले परमेश्वरले आशा गर्नु भएको जस्तै आफ्नो भाइलाई प्रेम नगर्दाको अनन्त नतिजा कस्तो हुनेछ भनेर चेतावनी दिइरहनुभएको छ ।

Be Sexually Pure, Unlike the Scribes and Pharisees **शास्त्रीहरू र फरिशीहरूबाट भन्दा बढी यौनका कुराबाट शुद्ध होओ**

सातौं आज्ञा चाँहि प्रभु येशूले दिनु भएको दोस्रो उदाहरणबाट लिइएको थियो जहाँ शास्त्री र फरिशीहरूले व्यवस्थाको आत्मालाई चाँहि अवहेलना गरेर व्यवस्थाका कुरालाई साँची राखेका थिए । प्रभु येशूले उहाँका चेलाहरूबाट आशा गर्नु भएको कुरा चाँहि तिनीहरू शास्त्रीहरू र फरिशीहरूभन्दा बढी यौनका कुरामा शुद्ध रहनु भन्ने थियो । “तिमीहरूले यसो भनेको सुनेका छौ,” तैले व्यभिचार नगर” तर म तिमीहरूलाई भन्दछु , जसले कोही स्त्रीलाई कामवासनाको इच्छाले हेर्दछ, त्यसले अगिवाटै आफ्नो हृदयमा त्यससँग व्यभिचार गरिसकेको हुन्छ । यदि तिम्रो दाहिने आँखाले तिमीलाई पाप गर्न लगाउँछ भने त्यसलाई निकालेर फालिदेऊ, किनभने तिम्रो सम्पूर्ण शरीर नरकमा फालिनुभन्दा बरु तिम्रा अङ्गहरूमध्ये एउटा घुमाउनु तिम्रो निम्ति हितकारी हुन्छ । तिम्रो दाहिने हातले तिमीलाई पाप गर्न लगाउँछ भने त्यसलाई काटेर फालि देऊ, किनभने तिम्रो सम्पूर्ण शरीर नरकमा जानुभन्दा बरु तिम्रा अङ्गहरूमध्ये एउटा गुमाउनु तिम्रो निम्ति हितकारी हुन्छ” (मती ५:२७-३०) ।

प्रभु येशूले आफ्नो प्राथमिक विषयवस्तुलाई पालन गरिरहनुभएको थियो भन्ने कुरालाई मनमा लिनुहोस्- पवित्रजनले मात्र परमेश्वरको राज्यमा प्रवेश गर्नेछ । फेरि पनि उहाँले नरकको बारेमा चेतावनी दिनु भयो साथै उहाँले त्यसबाट वाँच्न के गर्नु पर्छ भनेर सिकाउनु भयो ।

शास्त्रीहरू र फरिशीहरूले सातौं आज्ञालाई अवहेलना गर्न सकेनन्, त्यसैले तिनीहरूले बाहिरी रूपमा मात्र आफ्नी श्रीमतिहरूसँग विश्वासयोग्य भएर पालना गर्न सके । तर

तिनीहरूले अरू शास्त्रीहरूलाई प्रेम गर्ने सम्बन्धमा भने तिनीहरू बिलक्षण हुन्थे । तिनीहरूले चोकहरू हुँदो मानसिक रूपमा कपडा नलगाइकन हिँड्ने शास्त्रीहरूलाई हेर्ने गर्थे । तिनीहरू हृदयदेखि नै व्यभिचारीहरू थिए र यसरी तिनीहरूले सातौँ आज्ञाको आत्मालाई उलङ्घन गरिरहेका थिए । आज कतिजना मानिसहरू मण्डलीमा तिनीहरूभन्दा फरक छैनन् ?

वास्तवमा, मानिसहरू यौनका कुराहरूमा पूर्ण रूपले शुद्ध रहनु भन्ने परमेश्वरले इच्छा गर्नु हुन्छ । यदि तपाईंको छिमेकीको पत्नीसँग तपाईंको यौन सम्बन्ध गल्ती हो भने त्यसलाई कामवासनाको इच्छाले हेर्नु पर्ने गल्ती हो भन्ने कुरा स्पष्ट छ । प्रभु येशूले मोशाको व्यवस्थाले के माग गर्दछ भनी व्यवस्थामा भएका कडा कुराहरूलाई त्यहाँ थपिरहनुभएको थिएन । दशौँ आज्ञा स्पष्ट रूपमा अभिलाषाको विरुद्धमा निषेधित सूचीमा पर्दथ्यो: “तैले आफ्नो छिमेकीको स्वास्नीको लोभ नगर्नु” (प्रस्थान २०:१७) ।

प्रभु येशूका श्रोताहरूमध्ये कोही-कोही परिवर्तन भए ? संभवत तिनीहरू परिवर्तन भएका थिए । तिनीहरूले के गरेका थिए होला ? प्रभु येशूले तिनीहरूलाई आज्ञा गर्नु भए बमोजिम तिनीहरूले तुरन्तै पश्चाताप गरेको हुनु पर्दछ । जुनसुकै मुल्य चुकाउनु परे तापनि अभिलाषित व्यक्तिहरूले अभिलाषालाई रोक्नु पर्थ्यो, किनभने अभिलाषाको अभ्यास गर्नेहरू नरक जान्छन् ।

वास्तवमा, कुनै पनि ठीकै प्रकारको व्यक्तिले अभिलाषाले पूर्ण मानिसहरूले अक्षरशः रूपमा आँखा निकालेर फाल्ने अर्थात् हात काटेर फ्याँकि दिने काम गर्नु पर्छ भनेर प्रभु येशूले भन्नुभएको हो भनेर विचार गर्दैन । एउटा आँखा निकालेर फ्याँकि दिने अभिलाषाले पूर्ण भएको मानिस एक आँखे अभिलाषित व्यक्ति बन्दछ । प्रभु येशूले नाटकिय र प्रभावकारी ढङ्गमा जोड दिँदै सातौँ आज्ञाको आत्मालाई पालन गर्नुको महत्वको बारेमा भनिरहनुभएको थियो । यसमा अनन्तको कुराको भर पर्दछ ।

खीष्टको उदाहरणलाई हेर्नु हो भने, चेला बनाउने सेवकहरूले आफ्ना चेलाहरूलाई बचाउनको निम्ति तिनीहरूलाई बाधा दिने कुनै पनि कुराबाट सुरक्षित राख्छ । बाधा दिने कुराहरू चाँहि टेलिभिजन, टेलिभिजनको तारलाई निकाली फ्याँक्नु आवश्यक छ । यदि यो निरन्तर चलिरहने टेलिभिजन हो भने, त्यो टेलिभिजन नै हटाउनु आवश्यक छ । यदि यो पत्रिकाको ग्राहक बन्ने कुरा हो भने, त्यसलाई रद्द गर्नु पर्छ । यदि यो इन्टरनेटको कुरा हो भने बन्द गर्नु पर्छ । यदि यो एउटा खुल्ला भ्याल हो भने, बन्द गर्ने मान्छेले सँधैको निम्ति बन्द गर्नु पर्छ । अनन्तको निम्ति नरकमा जाकिनुबाहेक ती कुराहरूमध्ये कुनै पनि मुल्यवान छैनन् । किनभने चेला बनाउने सेवकले आफ्ना बगाललाई प्रेम गर्दछन्, जसरी प्रभु येशूले गर्नु भयो त्यसै गरी तिनीहरूले पनि सत्यताको प्रचार गर्ने छन् अनि चेताउनी दिन छन् ।

Another Way to Commit Adultery **ब्यभिचारमा फस्ने अर्को बाटो**

प्रभु येशूको अर्को उदाहरण हामीले भर्खरै अध्ययन गरेको कुरासँग सम्बन्धित छ जुन चाँहि सम्भवत किन अर्कोपल्ट पनि उल्लेख गरेको होला भन्ने हुन्छ । यो कुरा विषयसित सम्बन्धितभन्दा बरु भविष्यको बारेमा बिस्तार गरिएको विचार हुनु पर्छ । विषय चाँहि, “फरिशीहरूले ब्यभिचारतुल्य अर्कै काम गर्छन्” भन्ने हो ।

“यसो पनि भनिएको छ, कि “जसले आफ्नी पत्नीलाई त्याग गर्छ, त्यसले उसलाई त्याग पत्र लेखिदिओस्”, तर म तिमीहरूलाई भन्दछु, जसले आफ्नी पत्नीलाई ब्यभिचारको

कारणबाहेक अरू कारणले त्याग गर्ला, त्यसले उसलाई व्यभिचारिणी तुल्याउँछ र जसले त्याग गरिएको स्त्रीसँग विवाह गर्ला, त्यसले व्यभिचार गर्नेछ” (मत्ती ५:३१-३२) ।

कसरी शास्त्रीहरू र फरिशीहरूले आफ्नो पापपूर्ण जीवनशैलीलाई सम्झौता गर्नको लागि परमेश्वरको व्यवस्थालाई बिकृत गरेका थिए भन्ने कुराको यहाँ एउटा उदाहरण छ ।

आउनुहोस् हामी प्रभु येशूको समयमा भएको फरिशीको बारेमा एउटा कल्पना सृजना गरौं । उसको सडकको पारिपट्टि एउटी आकर्षित स्त्री बस्छे, जोसँग उ काम वासनामा परिरहेको छ । जब उसले त्यस स्त्रीलाई हरेक दिन देख्दछ, तब त्यससँग उ प्रेमको खेलवाड गर्न थाल्दछ । त्यो स्त्री उसको लागि आकर्षित हुन्छे र त्यसप्रति उसको चाहना तीब्र भएर बढ्दछ । उसले त्यसलाई लुगा नलगाइकन बसेको मन पर्छ र उसले त्यस स्त्रीसँग काम वासना गरेको कुरा निरन्तर रूपमा कल्पना गर्न थाल्छ । आहा, यदि त्यसलाई उसले पाउने मात्रै हो भने ।

तर उसको एउटा समस्या छ । उ विवाहित हो, र उसको धर्मले व्यभिचार गर्न निषेध गर्दछ । उसले सातौं आज्ञा उलङ्घन गर्न चाहँदैन (यद्यपि उसले हरेक समयमा काम वासनाले त्यसलाई हेरेर पहिलेबाट नै यो आज्ञा उलङ्घन गरिसकेको छ) । उसले के गर्न सक्छ ?

त्यहाँ एउटा समाधान छ । यदि उसले आफूसँग भएकी पत्नीलाई छोडपत्र गऱ्यो भने, उसको मनमा भएकी स्त्रीसँग उसले विवाह गर्न सक्छ । तर के छोडपत्र दिनु वैधानिक हो त ? उसको सङ्गी फरिशीले उसलाई यो वैधानिक नै हो भनेर उसलाई भन्दछ । यसको लागि धर्मशास्त्रमा यस बारेमा लेखिएको छ । व्यवस्था २४:१ ले तपाईंको पत्नीलाई त्याग पत्र दिने बारेमा बताउँछ । छोडपत्र वा त्यागपत्र निश्चित अवस्थामा वैधानिक हुनै पर्छ । तर ती अवस्थाहरू के के हुन् त ? परमेश्वरले के भन्नु हुन्छ भनेर उसले एकदम ध्यान दिएर पढ्छ :

“आफ्नो विवाह गरेकी स्त्रीमा केही खोट पाएर त्यससँग असन्तुष्ट भई त्यसलाई त्याग पत्र लेखिदिएर कसैले आफ्नो घरबाट निकालि दियो भने,”..... (व्यवस्था २४:१) ।

ओ हो II यदि उसले आफ्नी पत्नीमा केही खोट पाएमा त्यसलाई उसले त्यागपत्र दिन सक्नेरहेछ । अनि उसँग त्यो कुरा छ । त्यो सडकको पारिपट्टि बस्ने स्त्री भई उसकी पत्नी आकर्षित छैन । त्यो त्यति आकर्षित खालको उदाहरण होइन । रब्बी हिलेलका अनुसार, जसले प्रभु येशूको समयमा त्यागपत्र दिने सम्बन्धी अति नै प्रशिद्ध शिक्षा दिन्थे, एउटा मानिसले यदि धेरै आकर्षित खालको कुनै व्यक्तिलाई पायो भने, उसले वैधानिक रूपमा आफ्नी पत्नीलाई त्यागमात्र दिन सक्छ, किनभने त्यस कुराले उसकी अहिलेकी पत्नी उसको दृष्टिमा “खोट” लागेकी हुन्छे । रब्बी हिलेलले यो पनि शिक्षा दिएका थिए : (यदि कसैकी पत्नीले खानेकुरामा चर्को नून हालिदिई अर्थात अर्को मानिससँग बोली भने, वा उसको लागि छोरो जन्माइन भने पनि त्यसलाई उसले त्यागपत्र मात्र दिन सक्छ ।)

त्यसैले त्यो अभिलाषाले पूर्ण भएको फरिशीले वैधानिक रूपमा माँग गरिएको त्याग पत्र दिएर तुरन्तै उसको प्रेमजालमा परेकी स्त्रीसँग विवाह गर्दछ । कुनै पनि दोष लगाउने प्रमाणविना नै उसले यी सब काम गऱ्यो । किनभने परमेश्वरको व्यवस्था पालन गरिएको छ ।

A Different View

भिन्नप्रकारको दृष्टिकोण

निश्चय, परमेश्वरले भिन्नप्रकारले हेर्नु हुन्छ । व्यवस्था २४:१-४ मा उल्लेख गरिएको दोषको माँग उहाँले कहिले पनि गर्नु भएन, वा यदि त्याग मात्र दिने सम्बन्धमा भएको वैधानिक कारण नै थियो भने पनि त्यस प्रकारको माँग उहाँले गर्नु भएको थिएन । वास्तवमा, त्यस

खण्डले त्यागपत्र बैधानिक हो वा बैधानिक होइन भनेर त्यस सम्बन्धमा केही पनि भन्दैन । यो त केवल दोहोरो-त्यागपत्र वा एकपल्टको त्यागपत्र/एकपल्ट विधवा भएकी स्त्रीले विवाह गरेर पहिलो लोग्नेसँग बस्ने कुराको विरुद्धमा गरिएको निषेधाज्ञाको सूची मात्र यसले दिएको हो । त्यो कुरा भन्नको लागि परमेश्वरको दृष्टिमा त्यहाँ केही “दोषहरू” हुनु पर्छ जसले यो खण्डमा आधारित कुराले त्याग पत्रलाई बैधानिक बनाउँछ त्यही कुराले नै खण्डलाई जोड दिने अर्थ राख्छ ।

कुनै कारणवश, परमेश्वरको मनमा मैले भखेरै वर्णन गरेको काल्पनिक मानिस एउटा ब्यभिचारीभन्दा केही फरक छैन । उसले सातौं आज्ञालाई उलङ्घन गरेको छ । वास्तवमा, उ अरू ब्यभिचारीहरूको अनुपातमा भन्नु अझै दोषी छ, किनभने उ “दोहोरो ब्यभिचार” को दोषी छ । त्यो कसरी ? पहिलो, उ आफैले ब्यभिचार गर्‍यो । पछिबाट प्रभु येशूले भन्नु भयो, “जसले ब्यभिचारको कारण बाहेक आफ्नी स्वास्नीलाई त्यागेर अर्किसँग विवाह गर्छ, त्यसले ब्यभिचार गर्दछ” (मती १९:९) ।

दोस्रो, किनभने उसले अहिले त्यागपत्र दिएकी पत्नीले बाँच्ने सहाराको निमित्त अर्को लोग्ने खोज्नु पर्छ, परमेश्वरको मनमा त्यो फरिशीले उसकी त्यस पत्नीलाई अर्को पुरुषसँग यौन सम्पर्क गर्न जर्बजस्ती गरेतुल्य हुन्छ । यसरी, उसले त्यसलाई “ब्यभिचारमा” पार्दछ ।^{४०} प्रभु येशूले भन्नु भयो, “जसले आफ्नी पत्नीलाई ब्यभिचारको कारणबाहेक अरू कारणले त्याग गर्ला, त्यसले उसलाई ब्यभिचारिणी तुल्याउँछ” (मती ५:३२) ।

प्रभु येशूले कथामा भएको अभिलाषी फरिशीलाई “तीन गुणा ब्यभिचारको” दोषसमेत लगाई रहनुभएको छ , यदि उहाँको वचन, “र जसले त्याग गरिएकी स्त्रीसँग विवाह गर्ला, त्यसले ब्यभिचार गर्नेछ” को अर्थ परमेश्वरले त्यो फरिशीबाट उसले आफ्नो त्याग गरिएकी उसकी पहिलेकी स्वास्नीलाई अर्को नयाँ लोग्नेसँग “ब्यभिचार” गराएको कारण लेखा लिनु हुनेछ भन्ने हुन्छ (मती ५:३२)^{४१}

यदि हामी अर्को ठाउँमा पढ्छौं भने यो एउटा प्रभु येशूको समयको जल्दो-बल्दो समस्या थियो भन्ने कुरा हामी पाउँछौं, जहाँ केही फरिशीहरूले उहाँलाई प्रश्न गरेका थिए, “के कसैले कुनै कारण स्वास्नीसँग विवाह बिच्छेद गर्न उचित छ ?” (मती १९:३) । तिनीहरूको प्रश्नले तिनीहरूको हृदयमा भएको कुरालाई प्रकट गर्छ । कुनै कारणले सम्बन्ध बिच्छेद गर्नु उचित थियो भनेर विश्वास गर्न तिनीहरूमध्ये केहीले चाहन्थे भन्ने कुरा स्पष्ट हुन्छ ।

ख्रीष्टियनहरूले धर्मशास्त्रको यही खण्डलाई लिएर सम्बन्ध बिच्छेदको बारेमा गलत प्रकार ले व्याख्या गर्दछन् र परमेश्वरका छोराछोरीहरूमाथि गह्रौं भारीहरू थोपर्छन् , यो कुरा कति लाजमर्दो कुरा हो भनेर पनि मैले थप्नु पर्दछ । प्रभु येशूले त्यो ख्रीष्टियनको बारेमा कुरा गरिरहनुभएको थिएन, जसले उद्धार पाउनअगाि सम्बन्ध बिच्छेद गरेको थियो, र जसले अति नै र

^{४०} वास्तवमा त्यसले पुनः विवाह गर्दा परमेश्वरले ब्यभिचारको लेखा लिनु हुन्न, त्यो त आफ्नो पतिको पापको लागि पिडित मात्र भएकी थिई । स्पष्ट रूपमा, त्यस स्त्रीले पुनः विवाह नगरूञ्जेलसम्म प्रभु येशूको वचनहरूले कुनै अर्थ दिँदैनन् । नत्र भने, त्यहाँ कुनै अर्थ छैन, जसमा त्यो स्त्रीलाई ब्यभिचारी भनेर विचार गर्न सकिन्छ ।

^{४१} फेरि पनि परमेश्वरले त्यसको नयाँ लोग्नेलाई ब्यभिचारी भनेर लेखा लिनु हुन्न । उसले त त्याग गरिएकी स्त्रीलाई त्यसको खाँचोमा सहायता गरिदिएर सद्गुणको काम गरिरहेको हुन्छ । तथापि, यदि कोही मानिसले कुनै स्त्रीलाई उसको लोग्नेसँग सम्बन्ध बिच्छेद गर्न उत्साह दिन्छ र त्यस स्त्रीसँग विवाह गर्छ भने, त्यो मानिस ब्यभिचारको दोषी ठहरिनेछ र सायद प्रभु येशूको मनमा भएको कुरा पनि त्यही पापको बारेमा हुनु पर्छ ।

प्रभु सुहाउँदो जीवन साथी भेट्यो, उसले खीष्टलाई पनि प्रेम गर्दछ, र त्यही ब्यक्तिसँग विवाह गर्दछ । त्यो ब्यभिचारतुल्य हुँदैन । यदि प्रभु येशूले भन्न खोज्नुभएको त्यही नै थियो भने, हामीले सु-समाचारलाई नै परिवर्तन गर्नु पर्ने हुन्थ्यो, किनभने यसले गर्दा पापीहरूका सबै पापहरूको लागि यसले कहिले पनि क्षमादानलाई उपलब्ध गराउँदैन । अबदेखि उसो हामीले यसरी प्रचार गर्नु पर्ने हुन्थ्यो, “प्रभु येशू तपाईंको लागि मर्नु भयो, र यदि तपाईंले पश्चाताप गरेर उहाँमा विश्वास गर्नु भयो भने, तपाईंका सबै पापहरू क्षमा हुनेछन् । जे भए तापनि, यदि तपाईं सम्बन्ध बिच्छेद भएको ब्यक्ति हुनु हुन्छ भने, तपाईं कहिले पनि विवाह नगर्नको लागि निश्चित हुनु पर्छ वा नत्र भने तपाईं ब्यभिचारमा जिउनु हुनेछ, र बाइबलले भन्दछ, कि ब्यभिचारीहरू नरकमा जानेछन् । यदि तपाईंले सम्बन्ध बिच्छेद गरेर फेरि विवाह गर्नु भयो भने पनि, खीष्टमा आउनुअगाि तपाईंले फेरि अर्को पाप गर्न आवश्यक हुन्छ र तपाईंको अहिलेको वैवाहिक जोडीलाई त्यागपत्र दिनु पर्ने हुन्छ । नत्र भने, तपाईंले निरन्तर रूपमा ब्यभिचारमा जिउनु परिर हनेछ र ब्यभिचारीहरूले उद्धार पाउँदैनन् ।”^{४२} के सु-समाचार त्यही नै हो ?^{४३}

Be Honest , Unlike the Scribes and Pharisees **इमान्दार हुनुहोस् , शास्त्रीहरू र फरिशीहरू जस्तो होइन**

शास्त्रीहरू र फरिशीहरूको अधार्मिक व्यवहार र धर्मशास्त्रको दुरुपयोगको प्रभु येशूले दिनुभएको तेस्रो उदाहरण सत्यको बारेमा बताउने परमेश्वरको आज्ञासँग सम्बन्धित छ । शास्त्रीहरू र फरिशीहरूले भूट बोल्नको लागि एकदम सिर्जनात्मक तरिकाको विकास गरेका थिए । हामी मत्ती २३:१६-२२ बाट सिक्दछौं तिनीहरूले मन्दिरको बारेमा, वेदीको बारेमा, वा स्वर्गको बारेमा कसम खाँदा त्यसलाई पालना गर्न तिनीहरू आफै चुकेको समेत तिनीहरूले वास्ता गर्दैनथे । तथापि, यदि तिनीहरूले मन्दिरको सुनको बारेमा, वेदीको भेटिको बारेमा वा स्वर्गका परमेश्वरको बारेमा कसम खाए भने, तिनीहरू आफ्नो भाकल पूरा गर्नलाई बाध्य हुन्थे । एउटा बालकको एउटा प्रौढतुल्य सौँचाई थियो, उसका औंलाहरू क्रूसको पछाडि नपुगुञ्जेलसम्म सत्य कुरा बताउनबाट उ मुक्त हुँदैन । प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूबाट सत्य कुरा बताइएको होस् भन्ने चाहनु हुन्छ ।

“फेरि तिमीहरूले सुनेका छौ, कि प्राचीन समयका मानिसहरूलाई भनिएको थियो, “तैले भूटो शपथ नखा, तर परमप्रभुको निमित्त गरिएको शपथ तैले पूरा गर ।” तर म तिमीहरूलाई भन्दछु , शपथ खाँदै नखाओ, स्वर्गको नाउँमा शपथ नखाओ, किनकि त्यो परमेश्वरको सिंहासन हो, नता पृथ्वीको, किनकि त्यो उहाँको पाउदान हो, नता यरुशलेमको, किनकि त्यो महाराजाको शहर हो । आफ्नो शिरको शपथ नखाऊ, किनकि तिमीले एउटा केशलाई सेतो कि कालो बनाउन सक्दैनौ । तिमीहरूले भनेको वचनचाँहि “हो” भने “हो”, “होइन” भने “होइन” मात्र होस् अनि यीभन्दा बढीचाँहि दुष्टताबाट आउँदछ” (मत्ती ५:३३-३७) ।

^{४२} वास्तवमा, त्यहाँ अरू अवस्थाको बारेमा पनि भनिएको हुनसक्छ । उदाहरणको लागि ख्रीष्टियन स्त्री, जसको लोग्नेले उसँग सम्बन्ध बिच्छेद गर्दछ भने, त्यस स्त्रीले ख्रीष्टियन पुरुषसँग विवाह गरेको खण्डमा उसलाई ब्यभिचारको दोष लगाइदैन ।

^{४३} सम्बन्ध बिच्छेद र पुनः विवाहको बारेमा पछिल्लो अध्यायमा अझै स्पष्ट रूपमा मैले यस बिषयमा उल्लेख गरीसकेकोछु ।

शपथ खाने विषयमा परमेश्वरको मौलिक आज्ञाले केही कुराको कसम खाएर भाकल गर्ने सन्दर्भमा केही पनि भनेको छैन । परमेश्वरले उहाँका जनहरूले हर समय सत्य कुराहरू बोलेको चाहनु हुन्छ, जसले गर्दा कहिले पनि शपथ खानु नपरोस् ।

शपथ खानु कुनै गल्ती होइन, किनभने शपथ भाकल वा प्रतिज्ञाभन्दा बढी हुँदै होइन । वास्तवमा, परमेश्वरको आज्ञा पालन गर्न शपथ एकदम राम्रो कुरा हो । मुक्ति प्रभु येशूलाई पछ्याउन गरिएको शपथबाटै सुरु हुन्छ । तर जब मानिसहरूले अरूहरूलाई विश्वास दिलाउन कसम खान्छन्, तब तिनीहरूले प्रायः जसो नै भूटा बोल्ने गर्छन् । जुन मानिसहरूले सँधै सत्य बोल्छन्, तिनीहरूलाई शपथ खान कहिले आवश्यक नै पर्दैन । तर आज धेरै मण्डलीहरू भूटले भरिएका हुन्छन्, र सेवकहरू प्रायः, अगुवाहरू छलकपट र धोकामा परेका हुन्छन् ।

चेला बताउने सेवकले आफूलाई उदाहरणिय बनाउँछन्, र तिनीहरूका चेलाहरूलाई सँधै सत्य बोल्न सिकाउँछन् । सबै भूट बोल्नेहरू आगो र गन्धक बल्ने कुण्डमा फालिनेछन् भनेर यूहन्नाले चेतावनी दिएको कुरा उसले जानेका छन् (हेर्नुहोस् प्रकाश २१:८) ।

Don't Take Revenge, as do the Scribes and Pharisees

शास्त्रीहरू र फरिशीहरूले जस्तो बदला नलेओ

प्रभु येशूको सूचीमा भएको अर्को उजुरी चाँहि पूरानो नियम बाइबलमा पाइने अति नै प्रचलित पद हो जहाँ फरिशीहरूको विकृतिको बारेमा छ । हामीले यस खण्डलाई पहिले नै बाइबलिय ब्याख्याको बारेमा लेखिएको अध्यायमा हेरिसकेका छौं ।

“तिमीहरूले सुनेका छौ, यसो भनिएको थियो, “आँखाको बदला आँखा, र दाँतको बदला दाँत ।” तर म तिमीहरूलाई भन्दछु, दुष्टसँग बाजी नमार, जसले तिम्रो दाहिने गाला चड्काउला, त्यसलाई अर्को गाला पनि थापी देऊ । यदि कोही मानिसले मुद्धा चलाएर तिम्रो दौरा लिने दाबी गर्दछ भने, त्यसलाई तिम्रो खास्टो पनि दिइहाल । यदि कसैले तिमीलाई एक किलोमिटर जान बाध्य गर्छ भने, उसँग दुई किलोमिटर गई देऊ । तिमीसँग माँगनेलाई देऊ, र तिमीसँग कर्जा लिन चाहनेलाई इन्कार नगर” (मत्ती ५:३८-४२) ।

मोशाको व्यवस्थाले घोषणा गरेको छ, कि जब अर्को व्यक्तिलाई चोट दिएको कारण कुनै व्यक्ति अदालतमा दोषी ठहरिन्छ भने, उसले जसरी त्यसलाई चोट दियो त्यही चोटतुल्य सजाय उसले पाउनु पर्दछ । यदि उसले कसैको दाँत भाँचिदियो भने, सफासँग त्यसको न्याय गर्दा उसको पनि दाँत भाँचिनु पर्छ । मुख्य अन्याय गर्नेको लागि अदालतमा फैसला गरिनको निमित्त यही आज्ञा दिइएको थियो । घोर अपराधीलाई न्याय गर्न, र त्यसलाई बदला लिने व्यवस्थाको लागि परमेश्वरले न्यायकर्ताहरू र अदालतको प्रकृतिलाई वैधानिक गरी दिनु भएको थियो । अनि परमेश्वरले न्यायकर्ताहरूलाई तिनीहरूले न्याय गर्दा पक्षपातरहित र ठीक न्याय गर्नु भनी आज्ञा गर्नु भएको थियो । तिनीहरूले “आँखाको बदला आँखा, र दाँतको बदला दाँत” गरेर छिनोफानो गरी दिनु पर्ने थियो । तर ती वाक्य र आज्ञाहरू सँधै अदालतमा न्याय गर्ने सम्बन्धमा वचनका खण्डहरूमा पाइन्छन् ।

फेरि पनि, एकचोटि, जसरी भए तापनि, शास्त्रीहरू र फरिशीहरूले व्यक्तिगत बदलाको पवित्र कर्तव्यलाई प्राप्त गर्ने आज्ञालाई उल्टाइदिएर विकृत पारी दिएका थिए । तिनीहरूले “शुन्य सहष्णुता” को नीति अपनाई सानो कुराको लागि पनि बदला लिने दाऊ खोज्ने कुरालाई लिएका थिए भन्ने कुरा स्पष्ट छ । तथापि, परमेश्वरले आफ्ना मानिसहरूबाट अझ बढी नै अपेक्षा गर्नु भएको छ । बदला लिने कुरा उहाँले निषेध गर्नु भएको कुरा हो (हेर्नुहोस् व्यवस्था ३२:२५) ।

पूरानो करारले परमेश्वरका मानिसहरूले आफ्ना शत्रुहरूप्रति दया देखाउनु पर्छ भनेर सिकाएको छ (हेर्नुहोस् प्रस्थान २३:४-५, हितोपदेश २५:२१-२२) । प्रभु येशूले यो सत्यतालाई आफ्ना चेलाहरूलाई दुष्ट मानिसहरूसँग व्यवहार गर्दा अर्को गाला थापिदिने र अरू बढी किलोमिटर गइदिने कुराहरू भनेर समर्थन गर्नु भएको छ । जब कसैले हाम्रो विरुद्धमा गल्ती गर्छ, तब हामी दयावन्त र खराबको बदला भलाई गर्ने भएको परमेश्वरले चाहनु हुन्छ ।

तर मानिसहरूले हामीबाट व्यर्थमा फाइदा लिएको, र तिनीहरूलाई जहिले जे गर्न मन लाग्यो त्यही गरेर हाम्रो जीवनलाई बर्बाद बनाई दिनको लागि अनुमति दिएको प्रभु येशूले चाहनु हुन्छ ? के हाम्रो विरुद्धमा अविश्वासीहरूले अबैधानिक कार्य गरेको कारण न्याय खोज्दै तिनीहरूलाई हामीले अदालतमा लैजानु गलत हो ? होइन । प्रभु येशूले मुख्य अपराधको लागि न्याय खोज्न अदालत नै जाने बारेमा कुरा गरिरहनु भएको थिएन, तर व्यक्तिगत बदला लिने सम्बन्धमा उहाँले कुरा गरिरहनु भएको थियो । हाम्रो पिठ्युँमा छुरा प्रहार गर्नेलाई गला दबाउन आफ्नो घाँटी समेत दिनु पर्छ भनेर प्रभु येशूले भन्नु भएको होइन । यदि कसैले हाम्रो कर लिने दावी गर्छ भने, हामीले यसलाई आफ्नो घर पनि दिई हाल्नु पर्छ भनेर भन्नु भएको होइन । तर प्रभु येशूले हामीलाई स्वार्थी मानिसहरूसँग व्यवहार गर्दा जब हामी तिनीहरूसँग तिनीहरूको दुर्व्यवहार र सामान्य चुनौतीहरूसँग सामना गर्दछौं तब हामीले तिनीहरूलाई सहिष्णुता र दया देखाउनु पर्छ भनेर मात्रै भनिरहनु भएको थियो । स्वार्थी मानिसहरूले हामीहरूबाट आशा गरेको भन्दा बढी हामीले तिनीहरूलाई गरेको उहाँले चाहनु हुन्छ । त्यस कुरामा शास्त्रीहरू र फरिशीहरू नजीक छँदै थिएनन् ।

किन धेरैजसो ख्रीष्टियनहरू सजिलैसँग त्यस प्रकारको दुर्व्यवहारमा पर्दछन् ? कसैले गालामा चडकाएको भन्दा सानो कुराहरू दशौँपल्ट आउँदा तिनीहरू किन चाँडै नै निराश हुन्छन् ? के यी मानिसहरू उद्धार पाएका मानिसहरू हुन् ? चेला बनाउने सेवकले आफ्नो गाला फर्काई दिने सम्बन्धमा आफै उदाहरण हुन्छन् र आफ्नो चेलाहरूलाई पनि त्यसै गर्न सिकाउँछन् ।

Don't Hate Your Enemies, as do the Scribes and Phariasees **शास्त्रीहरू र फरिशीहरूले जस्तो तिमीहरूका शत्रुहरूलाई घृणा नगर**

अन्तमा, प्रभु येशूले परमेश्वरले दिनुभएको अर्को एउटा आज्ञालाई सुचित गर्नुभएको छ, जसको लागि शास्त्रीहरू र फरिशीहरूले तिनीहरूका घृणित हृदयहरूलाई समायोजित गर्नको लागि परिवर्तन गरेका थिए ।

“तिमीहरूले यसो भनेका सुनेका छौ, “तिम्रो छिमेकीलाई प्रेम गर, र तिम्रो शत्रुलाई घृणा गर ।” तर म तिमीहरूलाई भन्दछु , आफ्ना शत्रुहरूलाई प्रेम गर, र तिमीहरूलाई सताउनेहरूको निमित्त प्रार्थना गर र तिमीहरूका स्वर्गमा हुनु हुने आफ्ना पिताका छोराहरू हुनेछौ, उहाँले दुष्ट र सज्जन दुवैलाई सूर्यको ताप दिनु हुन्छ र धर्मी र पापी दुवैलाई बृष्टि दिनु हुन्छ । किनभने यदि तिमीहरूसँग प्रेम गर्नेहरूलाई मात्र प्रेम गर्दछौ भने, तिमीहरूलाई के इनाम छ ? के महशुल उठाउनेहरूले पनि त्यसै गर्दैनन् र ? अनि तिमीहरूले आफ्ना दाजु-भाइहरूलाई मात्र अभिवादन गर्छौं भन्ने अरूहरूले भन्दा के गयौ र ? के अन्य जातिहरूले पनि त्यसै गर्दैनन् र ? यसकारण, जस्ता तिमीहरूका स्वर्गमा हुनु हुने पिता सिद्ध हुनु हुन्छ, तिमीहरू पनि त्यस्तै सिद्ध हुनु पर्दछ” (मत्ती ५:४३-४८) ।

पुरानो करारमा परमेश्वरले भन्नु भयो, “आफ्नो छिमेकीलाई आफैलाई भैं प्रेम गर” (लेवी १९:१८), तर शास्त्रीहरू र फरिशीहरूले तिनीहरूलाई प्रेम गर्नेहरू मात्रै तिनीहरूका छिमेकीहरू हुनु भनेर छिमेकीको परिभाषा दिन्थे । हरेक व्यक्ति कसै न कसैको शत्रु हुन्थ्यो, र परमेश्वरले हाम्रो छिमेकीहरूलाई मात्र प्रेम गर भन्नु भएको कारण हाम्रा शत्रुहरूलाई घृणा गर्नु पर्ने हुन्छ । यद्यपि प्रभु येशूले भन्नुभएअनुसार, परमेश्वरले भन्न खोज्नु भएको कुरा त्यस्तो थिएन ।

पछिबाट प्रभु येशूले असल सामरीको कथा भनेर हामीले प्रत्येक मानिसलाई हाम्रो छिमेकी सम्झनु पर्छ भन्ने कुरा सिकाउनु भएको छ ।^{४४} हामीले हाम्रा छिमेकीसमेत हरेक मानिसलाई प्रेम गरेको परमेश्वर चाहनु हुन्छ । त्यो नै परमेश्वरले आफ्ना सन्तानहरूको निमित्त राखी दिनुभएको एउटा स्तर हो, जुन स्तरमा उहाँ आफै पनि जिउनु हुन्छ । उहाँले अन्न बृद्धि गर्ने सूर्यको ताप र वृष्टि असल मानिसहरूलाई मात्र दिनु हुन्न तर दुष्ट मानिसहरूलाई पनि दिन हुन्छ । हामीले दया पाउनेयोग्य नभएका मानिसहरूप्रति पनि दया देखाएर उहाँको उदाहरणलाई पछ्याउनु पर्दछ । जब हामीले यसो गर्छौं, तब यस कुराले “हामी हाम्रा स्वर्गीय पिताका सन्तान हौं” भन्ने देखाउँछ (मती ५:४५) । वास्तविक रूपमा नयाँ गरी जन्मिएका मानिसहरूले आफ्ना पिताको जस्तै काम गर्दछन् ।

हामीले हाम्रा शत्रुहरूलाई प्रेम देखाएका हौं भनेर परमेश्वरले आशा गर्नु हुन्छ भन्ने कुरा एउटा भावनात्मक कुरा होइन वा तिनीहरूको दुष्टताको एउटा प्रमाण होइन । परमेश्वरले हामीलाई दुःख दिने मानिसहरूप्रति न्यानो महसुस गर्न प्रोत्साहन गर्नलाई माग गरिरहनुभएको छैन । जुन कुरो असत्य छ त्यो भन्नको लागि अर्थात् हाम्रा शत्रुहरू साँच्चै नै राम्रा छन् भन्नको लागि परमेश्वरले हामीलाई भनिरहनुभएको छैन । तर हामीले तिनीहरूप्रति उहाँ दयावान हुनु हुन्छ र त्यसको अन्तमा उहाँले इच्छा गरेको जस्तो काम गर्नुहुनेछ भनेर तिनीहरूलाई अभिवादन गरेर तिनीहरूको लागि प्रार्थना गरेको होस् भन्ने उहाँले अपेक्षा गर्नु हुन्छ ।

प्रभु येशूले आफ्नो प्राथमिक विषयवस्तुलाई फेरि पनि जोड् दिनुभएको कुरालाई बिचार गर्नुहोस् - पवित्रजनले मात्र परमेश्वरको राज्यमा प्रवेश गर्नेछ । प्रभु येशूले उहाँका चेलाहरूलाई, यदि तिनीहरूलाई प्रेम गर्नेहरूलाई मात्र तिनीहरूले प्रेम गर्दछन् भने, तिनीहरू मूर्तिपूजक अन्य जातिहरूभन्दा र कर उठाउनेहरूभन्दा बढी असल हुने छैनन् भनेर भन्नु भयो । यी दुई प्रकारका मानिसहरू नरकका भागीदार हुने छन् भनेर हरेक यहूदीहरू सहमत हुन्थे । त्यस कुरालाई अर्को तरिकाले भन्दा, आफूलाई प्रेम गर्ने मानिसहरूलाई मात्र प्रेम गर्नेहरू नरकमा गइरहेका छन् ।

Do Good for the Right Motives, Unlike the Scribes and Pharisees **सही अभिप्राय राखेर भलाई गर, शास्त्रीहरू र फरिशीहरू जस्तो गरी होइन**

प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरू पवित्र होउनु भन्ने मात्र चाहनु हुन्न, तर तिनीहरू ठीक अभिप्राय राखेर पवित्र भएका होउनु भन्ने चाहनु हुन्छ । परमेश्वरका आज्ञाहरू पालन गर्न एकदम सजिलो भए तापनि गलत अभिप्राय राखेर गरिएको आज्ञा पालनाले उहाँलाई बेखुशी बनाउन सम्भव हुन्छ । प्रभु येशूले शास्त्रीहरू र फरिशीहरूलाई दोष लगाउनु भयो, किनभने

^{४४} यो एउटा यहूदी व्यवस्थाको शिक्षक थियो जसले आफूलाई धर्मी ठहराउने अभिप्रायले प्रभु येशूसँग, “मेरो छिमेकी चाँहि को त ?” भनेर प्रश्न सोधेको थियो । उसले हाम्रो जवाफ दिएको थियो भने उसले पहिले नै सोचेको थियो भनेर तपाईं निश्चित हुन सक्नु हुन्छ । प्रभु येशूले यहूदीहरूले घृणा गर्ने जातिहरूमध्ये एउटा सामरी जातको मानिसको बारेमा एउटा कथा भनेर उसलाई जवाफ दिनु भयो, जसले आफूलाई गलत व्यवहार गर्ने यहूदीहरूको छिमेकी भनेर प्रमाणित गरिदिएको थियो (हेर्नुहोस् लूका १०:२५-३७) ।

तिनीहरूले अरूहरूलाई प्रभाव पार्नको लागि सबै खाले असल कार्यहरू गर्ने गर्थे (हेर्नुहोस् मत्ती २३:५) । उहाँले आफ्ना चेलाहरू तिनीहरूभन्दा भिन्नै होऊन भन्ने आशा गर्नु हुन्छ ।

“होशियार बस, तिमीहरू मानिसहरूलाई देखाउनलाई धर्म कार्य नगर, नत्रता स्वर्गमा हुनु हुने तिमीहरूका पिताबाट तिमीहरूले केही इनाम पाउने छैनौ । यसकारण, जब तिमीहरू दान दिन्छौ, तब आफ्ना सामु तुरही नबजाओ, जस्तो पाखण्डीहरूले सभाघरहरूमा र सडकहरूमा मानिसहरूबाट प्रशंसा पाउनलाई गर्दछन् । साँच्चै म तिमीहरूलाई भन्दछु, तिनीहरूले आफ्नो इनाम पाइसकेका छन् । तर जब तिमी दान दिन्छौ, तिम्रो दाहिने हातले के गरिरहेछ, सो देब्रे हातले थाहा नपाओस् (प्रभु येशूका श्रोताहरूले कसको बारेमा उहाँले कुरा गरिरहनुभएको थियो भनेर थाहा पाएका थिए) । तिम्रो दान गुप्तमा होस् र गुप्तमा देख्नु हुने तिम्रा पिताले तिमीलाई इनाम दिनु हुनेछ” (मत्ती ६:१-४) ।

प्रभु येशूले आफ्ना अनुयायीहरूले गरीबहरूलाई दान दिउन् भन्ने आशा गर्नु हुन्थ्यो । व्यवस्थाले यो आज्ञा दिएको छ (हेर्नुहोस् प्रस्थान २३:११, लेवी १९:१०, २३:२२, २५:३५, व्यवस्था १५:७-११), तर शास्त्रीहरू र फरिशीहरूले तुरही बजाएर गरीबहरूलाई बोलाउनको लागि अरूहरूलाई मैले यो काम गर्ने भनेर देखाउनको लागि तिनीहरूको साधारण सार्वजनिक वितरणमा गर्दथे । तर आज कति ख्रीष्टियन भनौदाहरूले गरीबहरूलाई दिने काम कति पनि गरिरहेका छैनन् ? तिनीहरूले खाँचोमा परेका मानिसहरूलाई दिनु पर्छ कि पर्दैन भनेर जाँच्ने काम धरि गर्ने अभिप्राय राखेका छैनन् । यदि स्वार्थीपनले शास्त्रीहरू र फरिशीहरूलाई तिनीहरूको दान दिने कामको प्रचार गर्न अभिप्रेरित गरेको थियो भने ख्रीष्टियनहरूले चाहि गरीबहरूको खाँचोमा दान दिने कार्यमा प्रेरित नभई तिनीहरूको खाँचोमा किन वास्था गरेका हुन् ? के तिनीहरूको धार्मिकता शास्त्रीहरूको र फरिशीहरूको भन्दा बढी भयो र ?

जसरी पावलले एक कोरिन्थी ३:१०-१५ मा भन्दछन्, हामीले गलत अभिप्राय राखेर भलाइको कुरा गर्न सक्छौं । यदि हाम्रा अभिप्रायहरू शुद्ध छैनन् भने, हाम्रा कामहरूले हामीलाई कुनै पनि इनाम दिने छैन । हामीले अशुद्ध अभिप्राय राखेर सु-समाचार प्रचार गर्न पनि सम्भव छ भनी पावलले लेखेका छन् (हेर्नुहोस् फिलिप्पी १:१५-१७) । प्रभु येशूले वर्णन गर्नुभए भैं, हामीले हाम्रो दिने काम जतिसक्दो सम्भव भएसम्म गुप्तमा गर्नु पर्दछ, त्यो नै शुद्ध अभिप्रायको एउटा निश्चित तरिका हो, हाम्रो दाहिने हातले दिएको देब्रे हातले थाहा नपाउने गरी दिएको नै शुद्ध अभिप्रायले दिएको हो । चेला बनाउने सेवकले आफ्ना चेलाहरूलाई गरीबहरूलाई दिनु पर्छ भनेर सिकाउँछन् (तिनीहरूलाई खाँचो भएको कुरा उपलब्ध गराउँदै), र उनले जे प्रचार गर्छन् आफूले पनि त्यही काम गर्छन् ।

Prayer and Fasting for the Right Reasons

ठीक अभिप्रायको निम्ति उपवास र प्रार्थना

प्रभु येशूले आफ्ना अनुयायीहरूले उपवास र प्रार्थना गरुन् भन्ने पनि आशा राख्नु हुन्थ्यो र तिनीहरूले यी कामहरू मानिसहरूले देखुन् भनेर होइन, तर स्वर्गमा हुनु हुने तिनीहरूका पितालाई खुशी पार्नको लागि गरेको चाहनु हुन्थ्यो । नत्र भने तिनीहरू नरकको भागिदार शास्त्रीहरू र फरिशीहरूभन्दा फरक हुने छैनन्, जसले मानिसहरूले तिनीहरूका उपवास र प्रार्थनालाई देखेर प्रशंसा गरुन् भनेर त्यसो गर्थे, जुन प्रशंसा तिनीहरूको निम्ति अस्थाई इनाम थियो । प्रभु येशूले आफ्ना अनुयायीहरूलाई यसरी चेतावनी दिनु भयो :

“जब तिमी प्रार्थना गर्दछौ, तब पाखण्डीहरू जस्ता नहोओ, किनकि तिनीहरू सभाघरहरूमा र सडकहरूको कुनामा मानिसहरूले देखुन् भनी खडा भएर प्रार्थना गर्न मन गर्दछन्, (प्रभु येशूका श्रोताहरूले कसको बारेमा उहाँले बोलिरहनुभएको हो भन्ने कुरा निश्चय पनि थाहा पाएका थिए) । साँच्चै म तिमीहरूलाई भन्दछु, तिनीहरूले आफ्नो इनाम पाइसकेका छन् । तर जब तिमी प्रार्थना गर्दछौ, आफ्नो भित्री कोठामा पस र ढोका थुनेर गुप्तमा हुनु हुने तिम्रा पितालाई प्रार्थना गर र गुप्तमा देख्नु हुने तिम्रा पिताले तिमीलाई इनाम दिनु हुनेछ ।”

“जब तिमीहरू उपवास बस्दछौ, तब पाखण्डीहरू जस्ता उदासी चेहरा नदेखाओ, किनकि मानिसहरूलाई उपवास बसेको देखाउनलाई तिनीहरू आफ्ना मोहडा अँध्यारो पार्छन् (फेरि पनि, प्रभु येशूका श्रोताहरूले उहाँले कसको बारेमा बोलिरहनुभएको थियो भनेर निश्चित रूपमा थाहा पाइसकेका थिए) । साँच्चै म तिमीहरूलाई भन्दछु, तिनीहरूले आफ्ना इनाम पाइसकेका छन् । तर तिमी चाहि उपवास बस्ता आफ्नो शिरमा तेल लगाऊ र आफ्नो मुख धोऊ र तिम्रो उपवास मानिसहरूले होइन, तर गुप्तमा देख्नु हुने तिम्रा पिताले तिमीलाई इनाम दिनु हुनेछ” (मत्ती ५:५-६, १६-१८) ।

कतिजना ख्रीष्टियनहरूको जीवन प्रार्थनाको जीवन छैन र तिनीहरू कहिले उपवास बस्दैनन् ?^{४५} यस सम्बन्धमा तिनीहरूको धार्मिकतालाई कसरी शास्त्रीहरू र फरिशीहरूको धार्मिकतासँग तुलना गरिन्छ, जसले यी दुवै कुराहरूको अभ्यास गर्ने गर्थे (यद्यपि गलत अभिप्रायले तिनीहरूले यो गर्थे) ?

A Digression Regarding Prayer and Forgiveness

प्रार्थना र क्षमादानको सम्बन्धमा विषयान्तर (विषयको अन्तर)

जब प्रार्थनाको विषय आउँदछ प्रभु येशूले यस विषयलाई अझै विशिष्ट बनाएर चेलाहरूलाई तिनीहरूले कसरी प्रार्थना गर्नु पर्दछ भन्ने सिकाउनलाई अलिकति अन्तर गरेर बताउनु भयो । प्रभु येशूले हामीलाई यस्तो प्रकारले प्रार्थना गरेको चाहनु हुन्छ, कि हाम्रो प्रार्थनाद्वारा हामीले उहाँको पितालाई इन्कार गरेर उहाँको बेइज्जत नगरौं र उहाँले हाम्रो प्रार्थनामा आफूलाई प्रकट गरेअनुसार पिताको महिमा गर्दै हामीले प्रार्थना गरेका हौं । उदाहरणको लागि, हामीले प्रार्थना गर्नु अगाडि नै हामीलाई के कुराको खाँचो छ भनेर उहाँलाई थाहा हुने भएकोले (उहाँ हरेक कुरा जान्नु हुन्छ), हामीले प्रार्थना गर्दा अर्थ बिहिन कुराहरू भनेर दोहो च्याउँदै प्रार्थना गर्नु पर्ने कुनै कारण छैन :

“अनि प्रार्थना गर्दा, अन्यजातिहरू जस्तो व्यर्थै नबरबराओ, किनभने धेरै शब्दमा बोल्दा तिनीहरूको सुनुवाई हुन्छ भन्ने तिनीहरू विचार गर्दछन् । यसकारण तिनीहरू जस्ता नहोओ, किनभने तिमीहरूले उहाँसँग माँग्नभन्दा अगिबाटै तिमीहरूलाई कुन-कुन कुराको खाँचो छ, सो तिमीहरूका पिताले जान्नु हुन्छ (मत्ती ६:७-८) ।

साँच्चै नै हामीले परमेश्वरलाई कति धेरै चिनेका छौं भनेर हाम्रो प्रार्थनाले प्रकट गर्दछ । उहाँले आफ्नो वचनमा प्रकट गर्नु भएअनुसार जसले उहाँलाई चिन्दछन् तिनीहरूले अन्तिमसम्म उहाँको इच्छा पूरा होस् भनेर र उहाँ महिमित हुनु भएको होस् भनेर प्रार्थना गर्दछन् । तिनीहरूको उच्च इच्छा पवित्र हुन र पूर्ण रूपमा उहाँलाई खुशी पार्नु हुँदछ । यो कुरा हामीले प्रभुको प्रार्थना भनेर भन्ने गरेको प्रभु येशूको प्रार्थनाको नमूनामा देखिन्छ र यसको साथसाथै प्रार्थनाको निमित्त उहाँले आफ्नो चेलाहरूलाई निर्देशन दिनु भएको अर्को ठाउँमा पनि प्रकट भएको

^{४५} पछिबाट यस पुस्तकमा उपवास सम्बन्धी पूरै एउटा अध्यायलाई मैले समावेश गरेको छु ।

छ । हाम्रो प्राथमिकता र भक्तिको लागि उहाँले कस्तो अपेक्षा हामीबाट राख्नु भएको छ भन्ने कुरा पनि यसले प्रकट गर्छ :^{५६}

“तिमीहरूले चाहिँ यस किसिमले प्रार्थना गर : “हे हाम्रा पिता, जो स्वर्गमा हुनु हुन्छ, तपाईंको नाउँ पवित्र होस् । तपाईंको राज्य आओस् । तपाईंको इच्छा स्वर्गमा जस्तो छ, त्यस्तै यस पृथ्वीमा पनि पूरा होस् । हामीलाई आज हाम्रो दैनिक भोजन दिनुहोस्” (मत्ती ६:७-११) ।

खीष्टका चेलाहरूको सबैभन्दा पहिलो महत्व परमेश्वरको नाउँलाई पवित्र गर्नु हो, यसको अर्थ उहाँको नाउँलाई आदर गर्नु, भय मान्नु र पवित्रतामा व्यवहार गर्नु हो ।

वास्तवमा, परमेश्वरको नाउँलाई पवित्र गर्नु पर्छ । नत्र भने यो कपटपूर्ण हुनेछ । यसरी हामीले परमेश्वरलाई आफैलाई समर्पित गरे भैं अरूहरूले पनि तिनीहरू आफैलाई समर्पित गर्नु भन्ने हाम्रो इच्छालाई यस प्रार्थनाले देखाउँछ ।

नमूना प्रार्थनाको दोस्रो प्रार्थना पनि त्यस्तै छ: “तपाईंको राज्य आओस् ।” राज्यको विचार ले त्यहाँ एउटा राजा हुनु हुन्छ र उहाँले नै आफ्नो राज्यलाई शासन गर्नु हुन्छ भन्ने कुरालाई लागु गर्दछ । खीष्टियन चेलाले उहाँको राज्यलाई हेर्न चाहन्छ, उहाँ भनेको खीष्ट हो र उहाँले नै उसको जीवनलाई र सारा पृथ्वीलाई शासन गर्नु हुन्छ । आहा, आज्ञाकारी विश्वासमा राजा प्रभु येशूको अगि हरेकले आफ्नो घुँडा टेक्नेछ ।

तेस्रो प्रार्थनाले पहिलो र दोस्रोलाई प्रतिध्वनित गर्दछ : “तपाईंको इच्छा स्वर्गमा भैं यस पृथ्वीमा पूरा होस् ।” फेरि पनि हामीले कसरी आफ्नो जीवनमा परमेश्वरको इच्छामा समर्पित नभइकन इमान्दारीसाथ यस प्रकारको प्रार्थना गर्न सक्छौं ? साँचो चेलाले परमेश्वरको इच्छा स्वर्गमा जस्तो छ त्यस्तै यस पृथ्वीमा पूरा होस् भन्ने इच्छा गर्दछ- सम्पूर्ण रूपमा तथा पूर्ण रूपमा ।

परमेश्वरको नाउँ पवित्र गरियोस्, उहाँको इच्छा पूरा होस्, उहाँको राज्य आओस् भन्ने कुराहरू हाम्रो दिनभरिको “दैनिक भोजन” भन्दा पनि हाम्रो लागि महत्वपूर्ण हुनुपर्दछ । यो चौथो बिन्ति एउटा कारणले नै चौथो ठाउँमा राखिएको हो । यो आफैमा पनि यसले हाम्रा प्राथमिकताहरूको ठीक क्रमलाई देखाइदिएको छ र यहाँ कुनै पनि लोभको संकेत पाइन्दैन । खीष्टका चेलाहरूले मामोनलाई हैन तर परमेश्वरलाई सेवा गर्दछन् । तिनीहरूले पृथ्वीमा आफ्नो सम्पत्ति थुपार्ने कुरामा कहिले केन्द्रित हुँदैनन् ।

यो नमूना प्रार्थनालाई हरेकले आफ्नो दिन सुरु गर्दा हरेक दिन गर्ने प्रार्थना बनाउनु पर्छ भन्ने यो चौथो बिन्तिले देखाउँछ भन्ने कुरालाई पनि म यहाँ थप्न चाहन्छु ।

The Model Prayer Continues

नमूनाको प्रार्थना निरन्तर बढेर जान्छ

के खीष्टका चेलाहरूले कहिले पाप गर्छन् ? कहिले काँही तिनीहरूले गर्छन् भन्ने स्पष्ट हुन्छ, किनभने प्रभु येशूले तिनीहरूको पापको लागि क्षमा माग्नुको निम्ति तिनीहरूलाई सिकाउनुभएको छ ।

^{५६} दुर्भाग्यवश केही मानिसहरूले दावी गर्छन्, कि खीष्टियनहरूले गर्ने प्रार्थना यो होइन, किनभने, यो “प्रभु येशूको नाउँमा” गरिएको प्रार्थना नै होइन । जे भए तापनि यो तर्कलाई प्रयोग गरेर हामी निश्कर्षमा पुग्नु पर्दछ, कि प्रेरितको पुस्तकमा उल्लेख गरिएका प्रेरितहरूले गरेका प्रार्थनाहरू र खीष्टियनहरूले पत्रहरूमा गरेका “प्रार्थनाहरू” प्रार्थना होइनन् ।

“अनि हाम्रा अपराध क्षमा गर्नुहोस् , जसरी हामीले आफ्ना अपराधीहरूलाई क्षमा गरेका छौं । हामीलाई परिक्षामा पर्न नदिनुहोस् , तर दुष्टबाट छुटाउनुहोस् । किनभने राज्य, पराक्रम र महिमा सदासर्वदा तपाईंकै हुन् । आमेन ।” किनकि तिमीहरूले मानिसहरूका अपराध क्षमा गर्नु भन्ने, तिमीहरूका स्वर्गमा हुनु हुने पिताले पनि तिमीहरूलाई क्षमा गर्नु हुनेछ । तर तिमीहरूले मानिसहरूका अपराधहरू क्षमा गरेनौं भने तिमीहरूका पिताले तिमीहरूका अपराध क्षमा गर्नु हुने छैन” (मत्ती ६:१२-१५) ।

प्रभु येशूका चेलाहरूले तिनीहरूको अनाज्ञाकारिताले परमेश्वरलाई अप्रशन्न तुल्याउँछ भनेर महसुस गरे, र तिनीहरूले पाप गर्दा तिनीहरू शर्ममा परे । तिनीहरूले कलङ्गलाई हटाउन चाहे, र धन्यवादी भएर तिनीहरूका स्वर्गीय पिताले तिनीहरूलाई क्षमा गर्नु भयो । तर तिनीहरूले क्षमा भने मागेकै हुनु पर्छ, जुन प्रभुको प्रार्थनामा पाइने पाँचौं बिन्दु हो । तथापि क्षमा पाएको भएर तिनीहरूले अरूहरूलाई क्षमा दिनु पर्ने त्यहाँ शर्त पनि छ । तिनीहरूले धेरै क्षमा पाएकोले तिनीहरूसँग क्षमा माग्ने अरूहरूलाई पनि तिनीहरूले क्षमा गर्नु पर्ने बाध्यता तिनीहरूसँग छ (क्षमा नपाएकाहरूको लागि प्रेम र मिलापको कार्य गर्न) । यदि तिनीहरूले क्षमा गर्न इन्कार गर्छन् भने, परमेश्वरले पनि तिनीहरूलाई क्षमा गर्नु हुने छैन ।

छैटौं र अन्तिम बिन्दुले पनि साँचो चेलाको इच्छा पवित्र हुने हो भन्ने कुरा स्पष्ट छ भनी देखाउँछ : “हामीलाई परिक्षामा पर्न नदिनुहोस् तर दुष्टबाट छुटाउनुहोस् (अर्थात एक दुष्टबाट) ।” साँचो चेलाले पवित्रताको लागि तृष्णा गर्दछ जसले गर्दा उसले परमेश्वरलाई उसलाई परीक्षा आउने अवस्थामा पर्न नदिनुहोस् नत्र भने उ पराजित हुनु पर्नेछ भनेर प्रार्थना गर्दछ । यसको अतिरिक्त, उसले आफूलाई परिक्षाको फन्दामा पार्ने जुनसुकै दुष्टबाट छुटाउनुहोस् भनी परमेश्वरसँग बिन्दु गर्दछ । निश्चय पनि दिन सुरु गर्नुअघि, दुष्ट र परीक्षा ल्याउने संसारमा यात्रा गर्न बाहिर निस्कनु अगाडि गरिने यो नै एउटा महान प्रार्थना हो । निश्चय पनि उहाँले हामीलाई यस किसिमले प्रार्थना गर्न लगाउनुभएकोले गर्दा यसको जवाफ दिनु हुन्छ भन्ने हामी आशा गर्न सक्छौं ।

परमेश्वरलाई चिन्नेहरूले यो प्रार्थनाका छवटै बिन्दुहरू किन महत्वपूर्ण छन् भनेर बुझ्दछन् । यसको कारण यस प्रार्थनाको अन्तिम हरफमा प्रकट भएको छ : “किनकि (वा किनभने) राज्य, पराक्रम र महिमा सदा सर्वदा तपाईंकै हुन्” (मत्ती ६:१३) । परमेश्वर महान हुनु हुन्छ, जसले आफ्नो राज्यमा शासन गर्नु हुन्छ, र उहाँको इच्छालाई कसैले पनि इन्कार गर्ने आँट गर्न सक्दैन । सबै महिमा सदासर्वदा उहाँकै हुनेछन् । उहाँ आज्ञा पालन गरिनको लागि योग्य हुनु हुन्छ ।

प्रभुको प्रार्थनाको प्रमुख विषयवस्तु के हो ? पवित्रता । ख्रीष्टका चेलाहरूको इच्छा परमेश्वरको नाउँ पवित्र गरियोस्, उहाँको शासन यस पृथ्वीमा स्थापित होस्, र उहाँको इच्छा पूर्णरूपमा सबैतिर पूर्णहोस् भन्ने हो । यो कुरा तिनीहरूको लागि आफ्नो दैनिक भोजनभन्दा पनि बढी महत्वपूर्ण छ । तिनीहरू उहाँको नजरमा उहाँलाई खुशी पार्ने हुन चाहन्छन् र जब तिनीहरू असफल हुन्छन् तब उहाँबाट क्षमा पाउन चाहन्छन् । क्षमा पाएका मानिसहरू भएर तिनीहरूले अरूहरूलाई पनि क्षमा गर्दछन् । तिनीहरू परीक्षालाई इन्कार गर्ने अवस्थासम्म नै पूर्ण रूपमा पवित्र हुन चाहन्छन्, किनभने परीक्षा जति बढी आउँछ, तिनीहरूले पाप गर्ने सम्भावना त्यति नै बढी हुन्छ । चेला बनाउनेलाई आफ्ना चेलाहरूलाई यी नै कुराहरू सिकाउँछन् ।

The Disciples And His Ministerial Possession चेला र सेवकाइमा उसको स्थान

डाँडाको उपदेशको अर्को सन्दर्भ खीष्टियनहरूलाई अलमलाउने खालको छ, जसको जीवनमा भएको प्राथमिक अभिप्राय दिन प्रतिदिन बृद्धि हुँदै जाने भौतिक कुराहरूको सञ्चय गर्नु हो:

“आफ्नो निमित्त पृथ्वीमा धन-सम्पत्ति नथुपार, जहाँ कीरा र खियाले ती नष्ट पाउँछन् र जहाँ चोरहरूले घर फोरेर ती चोर्छन् । तर आफ्नो निमित्त स्वर्गमा धन-सम्पत्ति थुपार, जहाँ कीरा र खियाले नष्ट पाउँदैन, र चोरले पनि चोर्दैन, किनकि जहाँ तिम्रो धन हुन्छ, त्यहीं तिम्रो मन पनि हुन्छ । आँखा शरीरको बत्ती हो, यसकारण यदि तिम्रा आँखा स्वस्थ छन् भने, तिम्रो सारा शरीर उज्यालो हुनेछ । यसकारण तिम्रीभित्र भएको उज्यालो चाँहि अँध्यारो भयो भने, त्यो अँध्यारो कस्तो घोर हुनेछ । कसैले दुई मालिकको सेवा गर्न सक्दैन । किनभने त्यसले एउटालाई घृणा गर्नेछ र अर्कालाई प्रेम गर्नेछ । अथवा त्यसले एउटाप्रति भक्ति राख्नेछ, र अर्कोलाई त्यसले तुच्छ ठान्नेछ । तिम्रीहरूले परमेश्वर र धनको सेवा गर्न सक्दैनौ ” (मत्ती ६:१९-२४) ।

हामीले पृथ्वीमा आफ्नो लागि धन-सम्पत्ति नथुपार्नको लागि आज्ञा गर्नु भएको छ । त्यसो भए यो स्थापित “धन-सम्पत्ति थुपार्नु” भनेको के हो ? अक्षरश रूपमा धन सम्पत्ति थुपार्नु भनेको सामान्यतया आफ्नो धन-सम्पत्तिलाई सन्दुकमा हालेर कतै लुकाएर व्यवहारिक रूपमा कहिले प्रयोग नगर्ने गरी थन्क्याउनु हो । प्रभु येशूले यसलाई कीरा, खिया र चोरले नष्ट पाउँछन् र चोर्छन् भनेर परिभाषा दिनु भयो । अर्को तरिकाले भन्दा यो त्यति “काम लाग्ने हुँदैन” भन्ने हुन्छ । हामीले नलगाइकन आलमारीमा लुकाएर मात्रै राखी छाड्यौं भने, त्यो माउले (कीराले) खान्छ । हामीले कहिले काँही मात्रै प्रयोग गर्ने जेसुकै कुरालाई पनि कीराले खाएर नष्ट पारिदिन्छ । धेरै विकसित देशहरूमा मानिसहरूलाई प्रायः जसो आवश्यक नहुने कुराहरू चोरहरूले धेरैजसो चोरेर लगीदिन्छन् : ललितकला, गहना, महंगा जुगतहरू र धितोमा राख्न सकिने जुनसुकै सामानहरू समेत ।

साँचो चेलाहरूले तिनीहरूका “सारा सम्पत्तिहरू छोडिदिएका थिए” (हेर्नुहोस् लूका १४:३३) । तिनीहरू परमेश्वरको रूपैयाँ-पैसाको केवल भण्डारेहरू मात्रै थिए, त्यसैले पैसा खर्च गर्नको लागि गरिने हरेक निर्णय आत्मिक निर्णय हो । हामीले हाम्रो पैसालाई कसरी चलाउँछौं भन्ने कुराले हाम्रो जीवनलाई कसले चलाउँदछ भन्ने कुरा प्रकट गर्दछ । जब हामी रूपैयाँ पैसा सञ्चय गरेर र अनावश्यक थोकहरू किनेर धन-सम्पत्ति सञ्चय गर्छौं, तब हामीले प्रभु येशूले हामीलाई नियन्त्रण गरिरहनुभएको छैन भन्ने कुरालाई प्रकट गरेका हुन्छौं, किनभने यदि उहाँले हामीलाई नियन्त्रण गरिरहनुभएको हुन्थ्यो भनेता, उहाँले हामीलाई भरोसा गरेर दिनुभएको पैसालाई हामीले असल कुराहरूमा प्रयोग गर्ने थियौं ।

ती असल कुराहरू के के हुन् त ? प्रभु येशूले हामीलाई हाम्रा धन सम्पत्तिहरू स्वर्गमा थुपार भनी आज्ञा गर्नु हुन्छ । त्यो कुरा कसरी सम्भव हुन्छ ? उहाँले हामीलाई यसको बारेमा लूकाको सु-समाचारमा बताउनु हुन्छ : “तिमीहरूको सम्पत्ति बेचेर भिक्षा देओ, आफ्नो निमित्त थोत्रो नहुने थैलीहरू बनाओ, स्वर्गमा कहिले नष्ट नहुने धन स्वर्गमा सञ्चय गर, जहाँ चोर आउँदैन र किराले पनि नष्ट पाउँदैन” (लूका १२:३३) ।

गरीबहरूलाई सहायता गर्न र सु-समाचार फैलाउन पैसा दिएर हामी स्वर्गमा आफ्नो धन सम्पत्ति थुपार्दछौं । बेमोलको कुरालाई लिएर कहिले पनि तुच्छ नहुने कुरामा लगानी गर्नको

लागि प्रभु येशूले हामीलाई भनिरहनुभएको छ । त्यही कुरा नै चेला बनाउने सेवकले गरिरहेकाछन् र उसले आफ्ना चेलाहरूलाई पनि त्यसै गर्न सिकाउँछन् ।

The Bad Eye

खराब आँखा

प्रभु येशूले स्वस्थ आँखा हुनेहरूको शरीर पूरै उज्यालो हुन्छ र खराब आँखा हुनेहरूको शरीर पूरै अँध्यारो हुन्छ भनेर भन्नुभएको मतलब के हो ? उहाँको वचनमा रूपैयाँ पैसा तथा भौतिक कुराहरू सम्बन्धी कुनै कुरा भएको हुनु पर्छ, किनभने त्यसै कुराको बारेमा उहाँले अगाडि र पछाडि कुरा गरिरहनुभएको थियो ।

ग्रीक शब्द “खराब” को लागि ६:२३ मा अनुवाद भएको त्यही शब्दलाई मती २०:१५ मा “ईर्ष्यालु” भनेर अनुवाद गरिएको छ । त्यहाँ हामी एउटा हाकिमको बारेमा पढ्छौं जसले आफ्नो कामदारलाई, “मेरो उद्धारतामा तिम्रो आँखा किन जल्ने ?” भनेर भन्यो । अक्षरशः रूपमा आँखा ईर्ष्यालु हुन सक्दैन भन्ने स्पष्ट छ । यसरी आँखा ईर्ष्यालु (वा खराब) हुने कुराको प्रस्तुतिले एउटा व्यक्तिको लोभी इच्छाको बारेमा बताउँछ । यसले मती ६:२२-२३ मा खीष्टले भन्न खोज्नुभएको कुरालाई राम्रोसँग बुझ्नको निम्ति हामीलाई सहायता गर्दछ ।

स्वस्थ आँखा भएको व्यक्तिले शुद्ध हृदय भएको मानिस भन्ने बुझाउँछ, र उसले सत्यको ज्योतिलाई आफूभित्र आउन दिन्छ । यसरी उसले परमेश्वरको सेवा गर्दछ र आफ्नो धन सम्पत्ति पृथ्वीमा होइन तर उसको हृदय भएको ठाउँ स्वर्गमा थुपार्छ । खराब आँखा भएको व्यक्तिले सत्यको ज्योति आफूभित्र आउन नदिएर आफ्नो आँखा बन्द गर्दछ, किनभने उसले आफूसँग सत्य कुरा पहिलेबाट छ भन्ने सोच्छ र यसरी उ भूटो कुरालाई विश्वास गरी अन्धकारले पूर्ण हुन्छ । उसले आफ्नो हृदय पृथ्वीमा लगाएकोले गर्दा उसको धन-सम्पत्ति उसले पृथ्वीमा नै थुपार्छ । उसको जीवनको उद्देश्य आफैले आफैलाई सन्तोष दिने हो भन्ने उसले विश्वास गर्दछ । पैसा नै उसको लागि ईश्वर हो । ऊ स्वर्ग राज्यको हकदार होइन ।

पैसा नै तपाईंको ईश्वर हो भन्ने कुराको अर्थ के हो ? यसको मतलब तपाईंको जीवनमा पैसाको स्थान हुनु हो जुन स्थान परमेश्वरको हुनु पर्ने थियो । पैसाले तपाईंको जीवनलाई निदेशन गरिरहनु हो । यसले तपाईंको शक्ति, विचारहरू र समयलाई नष्ट गरी दिन्छ । यो तपाईंको आनन्दको मुख्य स्रोत बन्दछ ।^{५०} त्यसैकारण पावलले लोभी व्यक्तिलाई परमेश्वरको राज्यमा प्रवेश गर्न पाउने छैन भनेर मूर्ति पूजासँग तुलना गरिदिएका छन् (हेर्नुहोस् एफिसी ५:५; कलस्सी ३:५-६) ।

परमेश्वर र पैसा दुवै हाम्रो जीवनको मालिक हुन चाहन्छन् र प्रभु येशूले भन्नु भएको छ हामीहरू ती दुवैको सेवा गर्न सक्दैनौं । फेरि पनि, हामी प्रभु येशूले उहाँको प्राथमिक विषय वस्तुसँग हेर्नु भएको देख्दछौं- पवित्रजनले मात्रै परमेश्वरको राज्यमा प्रवेश गर्न पाउनेछ । अन्धकारले पूर्ण मानिसहरू जसको ईश्वर पैसा हो, जसको हृदय पृथ्वीमा भएका कुराहरूमा

^{५०} अर्को अवसरमा, परमेश्वरको र मामोनको सेवा गर्न असम्भव छ भनेर त्यही भनाई प्रभु येशूले राख्नुभएको थियो र लूका हामीलाई भन्छन्, “धनको लोभी फरिशीहरूले यी सबै कुरा सुनेर उहाँको उपहास गरे” (लूका १६:१४) । त्यसैले फेरि पनि यहाँ डाँडाको उपदेशमा प्रभु येशूले स्पष्ट रूपमा फरिशीहरूका कामहरू र शिक्षाहरूलाई प्रकट गरी दिइरहनुभएको थियो ।

छ र जसले पृथ्वीमा आफ्नो धन-सम्पत्ति थुपार्दछन् , तिनीहरू जीवनमा पुन्याउने साँगुरो बाटोमा हिँडिरहेका छैनन् भनेर उहाँले स्पष्ट पारिदिनु भयो ।

The Covetous Poor लोभी गरीब

भौतिक कुराहरूको लागि तल्लिन हुनु गलत मात्र होइन, तिनीहरू त सुख विलासको साधनहरू मात्र हुन् । भौतिक कुराहरू आधारभुत आवश्यकताका कुराहरू भए तापनि ती कुराहरू प्राप्त गर्नलाई जो कोही पनि गलत प्रकारले तल्लिन भएको हुन्छ । अनि प्रभु येशू लगातार भन्नु हुन्छ :

“यसैकारण म तिमीहरूलाई भन्दछु, (त्यो चाहि, मैले भर्खरै भनेका कुराहरूमा आधारित छ)” के खाउँला, के पिउँला भनी आफ्नो निम्ति, र के लगाउँला भनी आफ्नो शरीरको निम्ति फिक्री नगर । के जीवन खाने कुराभन्दा र शरीर लुगाफाटाभन्दा उत्तम होइनन् । आकाशका चराचुरुङ्गीलाई हेर, तिनीहरूले न त विऊ छर्छन् न अन्न कटनी गर्छन्, न भकारीमा बटुल्छन् , तर तिमीहरूका स्वर्गका पिताले तिमीहरूलाई खुवाउनु हुन्छ । के तिमीहरू तिनीहरूभन्दा बढी मुल्यवान् छैनौ र ? तिमीहरूमध्ये कुन चाहिले फिक्री गरेर आफ्नो आयुमा एक घडी पनि थप्न सक्छ ? अनि लुगाफाटाको निम्ति तिमीहरू किन फिक्री गर्दछौ ? मैदानका लिली फूलहरूलाई हेर ती कसरी बढ्दछन् , तिनले न परिश्रम गर्दछन् , न धागो काट्छन् । तर म तिमीहरूलाई भन्छु , सोलोमन राजा पनि आफ्नो सारा वैभवमा तिनीहरूमध्ये एउटा जति पनि आभूषित थिएनन् । आज हुने र भोली अगेनोमा फालिने घाँसलाई परमेश्वरले यसरी पहिराउनु हुन्छ भने, ए अल्पविश्वासी हो, के तिमीहरूलाई भन् बढी पहिराउनु हुने छैन र ? यसकारण “के खाऔंला ?” “के पहिराउँला ?” “के पिऔंला ?” भनेर फिक्री नगर । किनकि अन्य जातिहरूले यी सबथोक खोज्दछ र तिमीहरूका स्वर्गमा हुनु हुने पिताले तिमीहरूलाई यी सब थोकको खाँचो छ भनी जान्नु हुन्छ । तर पहिले उहाँको राज्य र उहाँका धार्मिकताको खोजी गर, र यी सबै थोक तिमीहरूका निम्ति थपिने छन् । यसकारण भोलीको निम्ति फिक्री नगर, किनकि भोलीको दिनले आफ्नो फिक्री आफै गर्नेछ, आजको दुःख आजको निम्ति पर्याप्त छ” (मत्ती ६:२५-३४) । यस पुस्तकका धेरै पाठकहरू नै प्रभु येशूले सम्बोधन गर्नु भएका सबै मानिसहरू हुन् भनेर सम्बोधन गर्न सक्ने छैनन् ।

कहिले तपाईं गत समयमा गाँस, बास वा कपासको वारेमा चिन्तित हुनुभएको थियो ?

प्रभु येशूले भन्नु भएका वचनहरू निश्चय पनि हामीहरू सबैको लागि उपयोगी छन् । यदि जीवनका अति आवश्यक कुराहरूलाई सञ्चय गरेर राख्नु गलत हो भने, अनावश्यक कुराहरूलाई सञ्चय गरेर राख्नु भन् कति बढ्ता गरेर गलत होला ? प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई दुईवटा कुराहरूमा प्राथमिक रूपमा केन्द्रित गराएर आज्ञा गर्नु हुन्छ : उहाँको राज्य र उहाँको धार्मिकता । जब ख्रीष्टियनले दशांशको लगानी गर्न सक्दैनन् (म पुरानो करारको आज्ञालाई थप्न सक्छु), तर अनावश्यक भौतिक कुराहरूको लगानी गर्न सक्छन् भने, के उसले ख्रीष्टले आज्ञा गर्नु भएका उहाँको राज्य र धार्मिकताको खोजी गर्ने सम्बन्धमा भएको त्यो स्तरमा जिइरहेको हुन्छन् त ? यसको जवाफ स्पष्टै छ ।

Don't be a Fault-Finder दोष खोजी गर्ने नहोऊ

आफ्ना चेलाहरूलाई प्रभु येशूले दिनु भएको आज्ञाको अर्को सूची न्याय गर्न र अरूलाई दोष लगाउने सम्बन्धमा छ : “अरूलाई दोषी नठहराओ, र तिमीहरू पनि दोषी ठहराइने छैनौ, किनभने जसरी तिमीहरू अरूलाई दोषी ठहराउँछौ, त्यसरी नै तिमीहरू पनि दोषी ठहराइने छौ । जुन नापले तिमीहरू नाप्दछौ, त्यसैगरी तिमीहरूका निमित्त पनि नापिनेछ । किन तिमी आफ्नो भाइको आँखामा भएको धूलोको कण देख्दछौ, तर तिमी आफ्नै आँखामा भएको मुढा चाँहि थाहा पाउँदैनौ ? अथवा तिमी आँखामा भएको मुढा छ भने कसरी तिमी तिम्रो भाइलाई भन्न सक्छौ, “मलाई तिम्रो आँखाबाट धूलोको कण निकाल्न देऊ”, ए पाखण्डी, पहिले आफ्नै आँखाबाट मुढा निकाल तब तिमी भाइको आँखाबाट धूलोको कण निकाल्नलाई तिमी सफासँग देख्न सक्नेछौ” (मत्ती ७:१-५) ।

प्रभु येशूले प्रत्यक्ष वा अप्रत्यक्ष रूपमा यस खण्डमा शास्त्रीहरू र फरिशीहरूलाई प्रकट नगर्नु भए तापनि, तिनीहरू निश्चय पनि साँचबिचार नगर्ने पापको दोषी थिए, तिनीहरूले उहाँको गल्ती भेटे ।

अरूलाई दोषी नठहराओ भन्ने खण्डमा प्रभु येशूले चेतावनी दिनुको उहाँको वास्तविक अर्थ चाँहि के थियो ?

पहिले हामीले उहाँको मतलब के चाँहि थिएन भनेर हेर्नुपर्छ । हामीले मानिसहरूको क्रियाकलापहरूलाई हेरेर तिनीहरूको चरित्रको बारेमा थाहा पाउनु र आधारभुत निर्णय गर्नु पर्छ भनी उहाँले भन्न खोज्नु भएको थिएन । त्यो कुरा नै अलि स्पष्ट हुन्छ । यस खण्डपछि प्रत्यक्ष रूपमा प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई जे पवित्र छ, त्यो कुकुरलाई नदिन र आफ्ना मोतीहरू सुँगुरहरूको अगाडि नफाल्नको लागि निर्देशन दिनु भयो (हेर्नुहोस् ७:६) । उहाँले रूपक अलङ्कारिक भाषामा त्यस्ता मानिसहरूको बारेमा तिनीहरूलाई कुकुर र सुँगुर भन्दै बोलिरहनुभएको थियो । जो अरूले पवित्र कुराहरू, “मोतीहरू” पाएर पनि तिनीहरूको महत्वलाई सार्थक बनाएका थिएनन् भन्ने कुरा स्पष्ट हुन्छ । स्पष्ट रूपमा तिनीहरू उद्धार नपाएका मानिसहरू थिए । अनि निश्चित रूपमा, यदि हामीले यो आज्ञालाई पालन गर्नु हो भने, मानिसहरू सुँगुरहरू र कुकुरहरू हुन् कि होइनन् भनेर जाँच्नु पर्दछ ।

यसको अतिरिक्त, प्रभु येशूले आफ्ना अनुयायीहरूलाई छोटो रूपमा “भेडाँको भेषमा आउने ब्याँसाहरू”, भूटा शिक्षकहरूलाई तिनीहरूको फलबाट अनुसन्धान गरी कसरी जाँच गर्ने भनेर पनि भन्नु भयो (हेर्नुहोस् ७:१५) । स्पष्ट रूपमा, प्रभु येशूको निर्देशनहरूको पालना गर्नको लागि हामीले मानिसहरूको जीवनशैलीलाई हेरेर न्याय गर्नु पर्दछ ।

त्यस्तै गरेर, पावलले कोरिन्थीमा भएका विश्वासीहरूलाई भनेका छन्:

“त्यस्ताको सङ्गत नगर्नु भनेर मैले तिमीहरूलाई लेखें, जसले आफैलाई विश्वासी भाइ हुँ भन्छ, तर वास्तवमा ब्यभिचारी, लोभी वा मूर्तीपूजक, वा निन्दा गर्ने, वा मतवाला, वा लुटाहा हो- त्यस्तो मानिससँग त खान पनि नबस” (१ कोरिन्थी ५:११) । यस निर्देशनलाई पालन गर्ने हामीले मानिसहरूको जीवनशैलीलाई जाँच्नु पर्छ र हामीले जाँच गरेर तिनीहरूलाई देखेका आधारमा न्याय गर्नु पर्छ ।

प्रेरित यूहन्नाले पनि हामीलाई भन्दछन्, कि हामीले सजिलैसित को परमेश्वरको हो र को परमेश्वरकै होइन भनी छुट्याउन सक्छौ । मानिसहरूको जीवनशैलीलाई हेरेर कसले उद्धार पाएको छ र कसले उद्धार पाएको छैन भनी सजिलै स्पष्ट रूपमा छुट्याउन सकिन्छ (हेर्नुहोस् १ यूहन्ना ३:१०) ।

मानिसहरूको चरित्रलाई तिनीहरूको क्रियाकलापहरूको बारेमा जाँच गरेर र पत्ता लगाएर तिनीहरू परमेश्वरका हुन्, कि शैतानका हुन् भनी पत्ता लगाएर खीष्टले चेतावनी दिएअनुसार तिनीहरूको विरुद्धमा न्याय पनि गर्न सक्छौं। त्यसो भए प्रभु येशूले भन्नु खोज्नुभएको के थियो त ?

प्रभु येशूले साना गल्लीहरू, “धुलाका कणहरू” आफ्नो भाइको विरुद्धमा पत्ता लगाउने बारेमा कुरा गरिरहनुभएको थियो भन्ने कुरालाई विचार गर्नुहोस् (यस खण्डमा भाइ भनेर प्रभु येशूले चलाउनुभएको शब्दलाई पनि विचार गर्नुहोस्) प्रभु येशूले अविश्वासी मानिसहरूलाई तिनीहरूको स्पष्ट गल्लीहरू देखेर न्याय गर्ने बारेमा हामीलाई चेतावनी दिइरहनुभएको छैन (जसरी उहाँले यस उपदेशमा निर्देशन दिनुभएको थियो)। बरु, यो त खीष्टियनहरूले अरू खीष्टियनहरूसँग कसरी व्यवहार गर्ने भनेर उहाँले निर्देशन दिनुभएको पो हो। तिनीहरूले एक-अर्कामा सानो गल्ली भेटेर दोष लगाउने काम गर्नु हुँदैन र यो विशेष गरेर हुने गर्दछ, जब तिनीहरू आफैँ चाँहि ठूला-ठूला गल्ली देख्दैनन्, त्यस्तो आवश्यकताहरूमा, तिनीहरू पाखण्डीपूर्ण हुन्छन्। एकपल्ट प्रभु येशूले पाखण्डीपूर्ण न्याय गर्ने मानिसहरूलाई भन्नु भयो, “तिमीहरूमध्ये जो पापरहित छ, त्यसैले पहिले ढुङ्गा हानोस्” (यूहन्ना ८:७)।

प्रेरित याकूब, जसको पत्र प्रायः गरेर डाँडाको उपदेशसँग मिल्दो जुल्दो छ, उनले त्यस्तै मिल्दो जुल्दो कुरा लेखेका छन्, “भाइ हो, एउटाले अर्काको विरुद्धमा गनगन नगर, नत्रता तिमीहरू दोषी ठहरिने छौ, हेर न्यायकर्ता ठोकैमा हुनु हुन्छ” (याकूब ५:९)। सायद यसले पनि हामीलाई जुन कुराको विरुद्धमा प्रभु येशूले चेतावनी दिनु भएको थियो, त्यसबारेमा केही कुराहरू बुझ्नको लागि सहायता गर्दछ - सङ्गी विश्वासीहरूको गल्लीहरू भेट्ने र त्यसपछि हामीले पत्ता लगाएका कुराहरू फैलाउने र एक-अर्काको विरुद्धमा गनगन गर्ने कुराहरूको विरुद्धमा प्रभु येशूले जुन चेतावनी दिनु भएको थियो त्यो बुझ्नलाई। यो नै मण्डलीमा विजय भइरहेका पापहरूमध्ये एउटा पाप हो, जोहरू आफैँ दोषी छन् तिनीहरू नै दोषी हुने खतरामा यो काम गरेर अगाडि बढिरहेका छन्। जब हामी सङ्गी विश्वासीको विरुद्धमा उसका गल्लीहरूलाई देखाइदिँदै बोल्दछौं, तब हामीले सुनौलो नियमलाई उलङ्घन गरिरहेका हुन्छौं, किनभने हामी हाम्रो अनुपस्थितिमा कसैले हाम्रो बारेमा खराब कुरा बोलेको चाहँदैनौं।

हामी हाम्रो सङ्गी विश्वासीको गल्लीको बारेमा प्रेमपूर्वक नजीक गएर सम्झाउन सक्छौं तर त्यति बेला मात्र जति बेला हामी पाखण्डी नभई यो काम गर्न सक्छौं र हामीले यो काम गर्नको लागि हामी पनि त्यही पापको दोषी छैनौं भनेर निश्चित हुनु पर्दछ। जे भए तापनि, यो काम अविश्वासीलाई गर्नु चाँहि आफ्नो समय बर्बाद पार्नु मात्र हो, जसको बारेमा हामी अर्को पदमा पाउँदछौं। प्रभु येशूले भन्नु भयो, “जे पवित्र छ, सो कुकुरहरूलाई नदेओ, आफ्ना मोतीहरू सुँगुरको अगाडि नफाल, नत्रता तिनले आफ्ना खुट्टाले तिनलाई कुल्चलान् र फर्की तिमीलाई हमला गर्लान्” (मत्ती ७:६)।

त्यसै गरेर हितोपदेशले भन्दछन्, “गिल्ला गर्नेलाई नहप्का, नत्रता त्यसैले तलाई घृणा गर्नेछ, बुद्धिमान मानिसलाई हप्का, र त्यसले तँलाई प्रेम गर्नेछ” (हितोपदेश ९:८)। प्रभु येशूले अर्को समयमा आफ्ना चेलाहरूलाई तिनीहरूले ल्याएको सु-समाचारलाई इन्कार गर्नेहरूको विरुद्धमा आफ्ना खुट्टाको धुलो समेत टक्क्याउनु भनेर भन्नु भयो। एकपल्ट तिनीहरूले सत्यको लागि घृणा नगरेकोले गर्दा तिनीहरू “कुकुर” भनेर समेत परिचित भएका छन्, परमेश्वरले आफ्ना सेवकले त्यस्ता प्रकारको मानिसहरूको बीचमा पुगेर समय खेर फालेको चाहनु हुन्न,

वरु अरूहरूले त्यो मौका पाइरहेका छैनन् , तिनीहरूको लागि समय दिएको उहाँले चाहनु हुन्छ ।

Encouragement to Pray प्रार्थनाको लागि प्रोत्साहन

अन्तमा हामी प्रभु येशूले दिनुभएको उपदेशको अन्तिम खण्डमा आइपुगेका छौं । यो केही उत्साहित प्रार्थनाका प्रतिज्ञाहरूको साथ सुरु हुन्छ :

“माग त तिमीहरूलाई दिइनेछ, खोज त तिमीहरूले भेट्याउने छौ, ढकढकाओ त तिमीहरूको निमित्त उघारिनेछ । किनकि जसले माग्छ, त्यसले पाउँछ, जसले खोज्छ, त्यसले भेटाउँछ, जसले ढकढाउँछ, त्यसको निमित्त ढोका उघारिनेछ । अथवा तिमीहरूमध्ये कुन मानिस होला जसको छोराको रोटी माग्दा त्यसलाई ढुङ्गा देला ? कि माछा माग्दा त्यसलाई साँप देला ? यसकारण तिमीहरू दुष्ट भएर आफ्ना छोराछोरीहरूलाई असल चीज दिन जान्दछौ भने, स्वर्गमा हुनु हुने तिमीहरूका पिताले उहाँसित माग्नेहरूलाई कति बढी गरेर असल चीज दिनु हुनेछ ।” (मत्ती ७:७-११) ।

“आ हा” ॥ भनेर पाठकले कतै भन्दै होलान । “यहाँ डाँडाको उपदेशको एउटा भाग रहेछ, जहाँ पवित्रताको बारेमा कुनै कुरा गर्नु पर्छ भनेर भनेको छैन ।”

हामीले के कुराको लागि माग्ने, खोज्ने र ढकढाउने काम गर्छौं, ती सबै कुरा त्यसैमा भर पर्दछ । अनि जोहरू “धार्मिकताको निमित्त भोकाएका र तिर्खाएका” छन् त्यस्तै गरेर हामी पनि उहाँको उपदेशअनुसार प्रभु येशूको आज्ञापालन गर्नको लागि भोकाउनु र तिर्खाउनु पर्दछ र त्यही भोक र तिर्खा हाम्रो प्रार्थनामा झल्कनु पर्दछ । वास्तवमा, यही उपदेशमा प्रभु येशूले अलिक अगाडि बाँड्नुभएको नमुना प्रार्थना परमेश्वरको इच्छा पूरा गर्न र पवित्रताको लागि चाहनाको प्रस्तुति थियो ।

यसको अतिरिक्त, लूकाको पुस्तकमा यी नै प्रार्थनाका प्रतिज्ञाहरूलाई यसो भनेर अन्त गरि एको छ, “यदि तिमीहरू दुष्ट भइकन आफ्ना छोरा-छोरीहरूलाई असल थोकहरू दिन जान्दछौ भने, तिमीहरूका स्वर्गीय पिताले उहाँसँग माग्नेहरूलाई कति बढता गरेर पवित्र आत्मा दिनु हुन्छ ?” (लूका ११:१३) । प्रभु येशूले हामीलाई “असल उपहारहरू” दिने प्रतिज्ञा गर्नु हुँदा आरामदायी कुराहरू दिने बारेमा सोचिरहनुभएको थिएन, किनभने पवित्र आत्माले हामीलाई पवित्र बनाउनु हुन्छ र अरू मानिसहरूलाई पनि पवित्र बनाउने सु-समाचार फैलाउन हामीलाई सहायता गर्नु हुन्छ । अनि पवित्रजनहरू स्वर्ग जान्छन् ।

अरू असल वरदानहरू पनि छन् जुन परमेश्वरको इच्छाहरूभित्र पर्दछन् । परमेश्वर स्पष्ट रूपमा उहाँको इच्छा र राज्यको बारेमा धेरै वास्ता गर्नु हुन्छ र त्यसैले हामीले आशा गर्नु पर्दछ, कि जुनसुकै कुराको लागि परमेश्वरको राज्यमा उपयोगी भएर गरेका प्रार्थनाहरूको जवाफ पाउँदछौं ।

A Summerizing Statement सारांशमा भन्नुपर्दा

अब हामी त्यस बुँदामा आइपुगेकाछौं जुन बुँदालाई प्रभु येशूले सारांशमा प्रस्तुत गर्नुभएको छ । धेरै टिप्पणीकारहरूले यो कुरालाई गुमाएका छन् , तर यो कुरा यति धेरै महत्वपूर्ण छ, कि जसलाई हामीले चाँहि गुमाउनु हुँदैन । यो विशेष पद त्यसैकारण भन्ने शब्दबाट सुरु भए भैं वक्तव्यको सारांश हो भन्ने स्पष्ट छ । यसरी यो पहिलेको निर्देशनहरूसँग जोडिएको छ र यहाँ यसप्रकारको प्रश्न खडा हुँदछ, यसले प्रभु येशूले भन्नुभएका कतिवटा कुराहरूलाई सारांशमा समावेश गर्दछ ? आउनुहोस् यसलाई हामी पढौं र यसबारेमा सोचौं :

“त्यसकारण, मानिसहरूले तिमीहरूसँग जस्तो व्यवहार गरुन् भन्ने तिमीहरू चाहन्छौं, तिमीहरूले पनि तिनीहरूसँग त्यस्तै व्यवहार गर, किनभने यही नै व्यवस्था र अगमवक्ताको शिक्षाको सारांश हो” (मत्ती ७:१२) ।

यो वक्तव्य प्रार्थनाको बारेमा प्रोत्साहन दिएको पदहरूको अगाडि दिइएको सारांश हुन सक्दैन, नत्रभने यसले कुनै अर्थ दिँदैन ।

स्मरण रहोस्, कि प्रभु येशूको उपदेशको सुरुमा, उहाँ ब्यवस्था तथा अगमवक्ताहरूलाई र द्ध गर्न आउनुभएको हो भनी सौँचाई राख्ने गलत अवधारणाको विरुद्धमा उहाँले चेतावनी दिनुभएको थियो (हेर्नुहोस् मत्ती ५:१७) । अहिले हामी आइपुगेको पदसम्म आइनुगुन्जेलसम्म उहाँले आफ्नो उपदेशको त्यस बुँदाबाट केही पनि गर्नुभएन तर परमेश्वरको पूरानो करारबाट उद्धृत गरेर व्याख्या गर्नु भयो । यसरी अहिले उहाँले आज्ञा गर्नुभएका हरेक कुराहरूलाई सारांशमा भन्दै हुनु हुन्छ, जसबाट उहाँले ब्यवस्था तथा अगमवक्तालाई व्युत्पन्न गरी दिनुभएको थियो, “मानिसहरूले तिमीहरूसँग जस्तो व्यवहार गरुन् भन्ने तिमीहरू चाहन्छौं, तिमीहरूले पनि तिनीहरूसँग त्यस्तै व्यवहार गर, किनभने यही नै ब्यवस्था र अगमवक्ताको शिक्षाको सारांश हो” (७:१२) । “ब्यवस्था तथा अगमवक्ता” भन्ने वाक्य मत्ती ५:१७ र ७:१२ को बीचमा भन्नुभएको हरेक कुरामा जोडिन्छ ।

अब जसै प्रभु येशूले आफ्नो उपदेशको निष्कर्ष सुरु गर्नु हुन्छ, फेरि एकपल्ट उहाँले आफ्नो प्राथमिक बिषय वस्तुलाई दोहोर्‍याउनु हुन्छ - पवित्रजन मात्रै परमेश्वरको राज्यमा प्रवेश गर्नेछ, “साँघुरो ढोकाबाट भित्र पस, किनभने बिनाशमा पुर्‍याउने ढोका फराकिलो र बाटो सजिलो हुन्छ र यसबाट भित्र पस्नेहरू धेरै हुन्छन् , किनभने जीवनमा पुर्‍याउने ढोका साँघुरो हुन्छ र बाटो कठिन हुन्छ, जसले चाँहि जीवनमा पुर्‍याउँछ र त्यो भेट्याउने थोरै नै हुन्छन्” (मत्ती ७:१३-१४) ।

साँघुरो ढोका र जीवनमा पुर्‍याउने बाटो, जुन थोरैले मात्र पाउँछन् त्यो मुक्तिको चिन्ह हो भन्ने कुरा स्पष्ट छ । फराकिलो ढोका र बिनाशमा पुर्‍याउने बाटो, जसमा धेरै मानिसहरू हिँड्छन् त्यसले दोषको संकेत गर्दछ । यदि प्रभु येशूले भन्नुभएको यो भनाइको प्राथमिक अर्थ केही हुन्छ भने, यदि यो उपदेशमा कुनै तार्किक कुराहरू छन् भने, यदि प्रभु येशूले बुद्धि लडाएर यसो भन्नुभएको हो भने, स्वभाविक व्याख्याले साँघुरो बाटोको अर्थ प्रभु येशूलाई पछ्याउनु र उहाँका आज्ञाहरूलाई पालना गर्नु भन्ने हुन्छ । फराकिलो बाटो ठीक यसैको विपरित हुन्छ । यस उपदेशमा बयान गरिएको साँघुरो बाटोमा कति खीष्टियनहरू हिँडिरहेका छन् ? चेला बनाउने सेवक निश्चय पनि साँघुरो बाटोमा हिँड्छन् र उसले आफ्ना चेलाहरूलाई त्यही बाटोमा हिँड्नलाई अगुवाई गर्दछन् ।

प्रभु येशूले धेरैजसो मुक्ति र दोषको बारेमा भन्नु भएको छ । यस उपदेशमा उहाँले विश्वास वा उहाँलाई विश्वास गर्ने सम्बन्धमा केही पनि भन्नुभएको छैन भनेर केही खीष्टियनहरू अलमलमा परिरहेका छन् । विश्वास र बानी ब्यवहारको बीचको छुट्याउने नसकिने परस्पर सम्बन्धको बारेमा बुझ्नेहरूको लागि यस उपदेशले कुनै समस्या ल्याउँदैन । प्रभु येशूको आज्ञा पालन गर्ने मानिसहरूले

आफ्ना कामहरूद्वारा तिनीहरूको विश्वास देखाउँछन् । उहाँको आज्ञा पालन नगर्नेहरूले उहाँ परमेश्वरका पुत्र हुनु हुन्छ भनेर विश्वास गर्दैनन् । मुक्ति परमेश्वरको हामीप्रतिको अनुग्रहको एउटा चिन्ह मात्रै होइन, त्यस्तै गरेर हाम्रो जीवनमा परिवर्तनले पनि स्थान लिएको हुन्छ । हाम्रो पवित्रता साँच्चै उहाँको पवित्रता हो ।

How to Recognize False Religious Leaders

भूटा धार्मिक अगुवाहरूलाई कसरी चिन्ने

जसै प्रभु येशूले आफ्नो निष्कर्षलाई निरन्तर दिनु भयो, त्यही बेला फेरि उहाँले विनाशमा पुऱ्याउने फराकिलो बाटोमा अगुवाई गर्ने भूटा अगमवक्ताहरूको बारेमा आफ्ना चेलाहरूलाई भनेर चेतावनी दिनु भयो । तिनीहरू तिनै हुन् जोहरू साँच्चै परमेश्वरका होइनन् तर परमेश्वरका हौं भनी आफूलाई दाबी गर्दछन् । सबै भूटा शिक्षकहरू र अगुवाहरू यसै श्रेणीमा पर्दछन् । तिनीहरू कसरी चिनिन्छन् त ?

“भूटा अगमवक्ताहरूदेखि होशियार बस, जो तिमीहरूकहाँ भेडाको भेषमा आउँछन्, तर भित्रपट्टि चाँहि डरलाग्दा ब्वाँसाहरू जस्ता हुन्छन् । तिनीहरूको फलबाट तिमीहरूले तिनीहरूलाई चिन्नेछौ । के काँडाका बोटबाट अङ्गुर अथवा सिउँडीबाट अञ्जीर टिपिन्छ र ? त्यसैगरी हरेक असल रुखले असल फल फलाउँछ । खराब रुखले खराब फल फलाउँछ । असल रुखले खराब फल फलाउन सक्दैन, नता खराब रुखले असल फल फलाउन सक्दछ । असल फल फलाउने हरेक रुख काटी ढालिन्छ र आगोमा फालिन्छ । यसरी ती अगमवक्ताहरूलाई तिनीहरूका फलबाट चिन्नेछौ । मलाई “प्रभु, प्रभु” भन्ने सबै स्वर्गको राज्यमा प्रवेश गर्ने छैनन् । स्वर्गमा हुनु हुने मेरा पिताको इच्छा पालन गर्ने मानिसले मात्र परमेश्वरको राज्यमा प्रवेश गर्नेछ । त्यो दिन धेरैले मलाई भन्नेछन्, “प्रभु, प्रभु” के हामीले तपाईंको नाउँमा अगमवाणी बोलेनौं ? तपाईंको नाउँमा भूतहरू धपाएनौं, तपाईंको नाउँमा अनेक शक्तिशाली कामहरू गरेनौं र ?” अनि म तिमीहरूलाई सफासँग भन्नेछु, “मैले तिमीहरूलाई कहिले चिनेको छैन, ए अधर्म काम गर्नेहरू हो, मबाट दूर होओ,” (मत्ती ७:१५-२३) ।

स्पष्टरूपमा प्रभु येशूले देखाउनु भयो, कि भूटा शिक्षकहरू अति नै छलपूर्ण हुन्छन् । तिनीहरूले आफूलाई विशुद्ध रूपमा प्रकट गर्दछन् । तिनीहरूले येशूलाई प्रभु, प्रभु भनेर भन्दछन्, अगमवाणीहरू बोल्दछन्, भूतहरू धपाउँछन् र अनेक आश्चर्य कर्महरू गर्दछन् । तर तिनीहरू “भेडाको भेषमा भएका ब्वाँसाहरू” हुन् । तिनीहरू साँचो भेडाहरूमध्येका होइनन् । तिनीहरू सत्य हुन्, कि भूटा हुन् भनेर कसरी चिनिन्छन् ? तिनीहरूको “फलहरू” हेरेर नै तिनीहरूको साँचो चरित्रद्वारा तिनीहरूलाई चिन्न सकिन्छ ।

कस्तो प्रकारको फलहरूको बारेमा प्रभु येशूले भनिरहनुभएको थियो ? स्पष्ट रूपमा भन्नुपर्दा तिनीहरू आश्चर्यकर्मका फलहरू होइनन् । बरु, तिनीहरू प्रभु येशूले दिनुभएका शिक्षाहरूको पालना गर्ने फलहरू हुन् । साँचो भेडाहरूले चाँहि पिताका इच्छाहरूलाई पालना गर्दछन् । भूटा व्यक्तिहरूले “अधर्म काम” गर्ने अभ्यास गर्दछन् (७:२३) । त्यसोभए हाम्रो जिम्मेवारी भनेको प्रभु येशूले सिकाउनुभएका र आज्ञा गर्नुभएका कुराहरू तिनीहरूको जीवनमा छ, कि छैन भनी तुलना गर्नु हो ।

आज मण्डलीमा भूटा शिक्षकहरू प्रशस्त छन् । यसबारेमा हामीले अचम्भ मान्नु पर्दैन । किनभने प्रभु येशू र पावल दुवैले अन्त नजीक आइरहेकोले हामीले त्योभन्दा कम आशा गर्नु पर्दैन

न भनी हामीलाई पहिलेबाट नै चेतावनी दिएका छन् (हेर्नुहोस् मत्ती २४:११,२ तिमोथी ४:३-४) । हाम्रो समयका अति नै ब्याप्त भूटा अगमवक्ताहरू तिनीहरू नै हुन् जसले स्वर्गले अपवित्रहरूलाई पर्खिरहेको छ भनी सिकाउँछन् । तिनीहरू लाखौं मानिसहरूको अनन्त दोषीको लागि जवाफदेहि छन् । तिनीहरूको बारेमा जोन वेस्लीले यसरी लेखेका छन्,

“यो कति दुःखलाग्दो कुरा हो- जब परमेश्वरको लागि काम गर्ने राजदूत शैतानको लागि काम गर्दछ भने II - जब स्वर्गको बाटो देखाउन मानिसहरूलाई शिक्षा दिने व्यक्तिहरूले नरकको बाटो देखाउन शिक्षा दिन्छन् भने । किन जोसुकैले यो ..... गरे ? भनी प्रश्न गरियो भने, म यसरी जवाफ दिन्छु , दश हजार बुद्धिमान र आदरणीय मानिसहरू जोहरू जुनसुकै सम्प्रदायको किन नहुन् तिनीहरूले समेत घमण्डी, कपटी, क्रोधी, संसारलाई प्रेम गर्ने, सुख चैनको चाह गर्ने, अन्यायी, वा दया नभएको, आराम खोज्ने, लापर्वाही, चोट नलागेको, काम नलाग्ने सृष्टि, धार्मिकताको लागि कष्ट भोग्न नचाहने आफू जस्तो मानिस स्वर्गको बाटोमा छु भन्ने कल्पना गर्दछन् । तिनीहरू संसारको महान बुद्धि भएका भूटा अगमवक्ताहरू हुन् । तिनीहरू परमेश्वर र मानिस दुवैका विश्वासघातीहरू हुन् ..... । तिनीहरूले निरन्तर रूपमा अन्धकारतिर मानिसहरूलाई डोर्काउँछन् र जब-जब तिनीहरूले कमजोर आत्माहरूलाई पछ्याउँछन् तिनीहरू नाश हुन्छन्, “तिनीहरूको आगमनमा तिनीहरूलाई भेट्नको लागि नरकले तिनीहरूलाई पर्खिरहेको छ ।”^{४८}

चाखलाग्दो तरिकाले, वेस्लीले मत्ती ७:१५-२३ मा प्रभु येशूले भूटा शिक्षकहरूको विरुद्धमा चेतावनी दिनुभएको बारेमा विशेष प्रकारले टिप्पणी गरिरहेका थिए ।

प्रभु येशूले आज धेरैजसो भूटा शिक्षकहरूले भन्ने गरेको कुराको विपरित फेरि पनि भन्नुभएको कुरालाई विचार गर्नुहोस् , उहाँले भन्नुभएको थियो, जसले असल फल फलाउँदैन, त्यो नरकमा फालिनेछ (हेर्नुहोस् ७:१९) यसको अतिरिक्त, यो कुरो शिक्षक र अगमवक्ताहरूको लागि मात्रै प्रयोग गरिन्दैन, तर हरेकको लागि पनि यो कुरा उत्तिकै उपयोगी हुन्छ । प्रभु येशूले भन्नु भयो, “मलाई ‘प्र भु प्रभु’ भन्ने सबै स्वर्गको राज्यमा प्रवेश गर्ने छैनन् , तर स्वर्गमा हुनु हुने मेरा पिताको इच्छा पालन गर्ने मानिसले मात्र परमेश्वरको राज्यमा प्रवेश गर्नेछ” (मत्ती ७:२१) । अगमवक्ताको लागि जे कुरो सत्य हुन्छ, त्यही कुरो सबैको लागि सत्य हुन्छ । यही कुरो प्रभु येशूको मुख्य विषयवस्तु हो - पवित्रजन मात्रै परमेश्वरको राज्यमा प्रवेश गर्नेछ । जुन मानिसहरूले प्रभु येशूका आज्ञाहरू पालन गरिरहेका छैनन् तिनीहरू नरकको लागि तयार भइरहेका छन् । कुनै पनि व्यक्ति बाहिरी रूपमा के हो र भित्री रूपमा उ के हो भन्ने कुराको बीचमा प्रभु येशूले जोड्नुभएको कुरालाई पनि विचार गर्नुहोस् । “असल” रुखहरूले असल फल फलाउँछन् । “खराब” रुखहरूले खराब फल नै फलाउँछन् । असल फलको स्रोतले व्यक्तिको बाहिरी स्वभावलाई देखाउँछ । उहाँको अनुग्रहद्वारा परमेश्वरले प्रभु येशूमा साँचो रूपमा विश्वास गरेकाहरूको स्वभावलाई परिवर्तन गरिदिनुभएको छ ।^{४९}

^{४८} जोन वेस्लीद्वारा लिखित “द वर्क्स अफ जोन वेस्ली” (बेकर : ग्राण्ड र्यापिड्स, १९९६) वेस्लीयन मेथोडिस्ट बुक रुमद्वारा प्रकाशित १८७२ बाट पुनः प्रकाशित संसोधन, पेजहरू ४४१, ४१६ ।

^{४९} अरू मानिसहरूमा भएका पापहरू क्षमा गर्ने कोशिश गर्दा प्रायः जसो मानिसहरूले प्रयोग गर्ने गरेको प्रस्तुतिको टिप्पणी समेत गर्ने मौकालाई म यहाँ इन्कार गर्न सकिदैन, “तिनीहरूको हृदयमा के छ भनी हामी जान्दैनौं ।” यसको विपरित यहाँ प्रभु येशूले भित्र के छ भन्ने कुरा बाहिरको कुराले प्रकट गर्दछ भनेर भन्नु भयो । अर्को ठाउँमा उहाँले भन्नु भयो, “हृदयमा भरिएका कुराहरू नै बाहिर निस्कन्छन्” (मत्ती १२:३४) । जब कुनै व्यक्तिले घृणाका वचनहरू बोल्दछ, उसको हृदय घृणाले भरिएको छ भनेर यसले देखाउँछ, प्रभु येशूले हामीलाई यो पनि भन्नु भयो, कि “भिन्नबाट अर्थात् मानिसहरूको हृदयबाट खराब विचार, व्यभिचार, चोरी,

A Final Warning and Summary

अन्तिम चेतावनी र सारांश

प्रभु येशूले उहाँको उपदेशलाई अन्तिम चेतावनी दिएर र उदाहरणद्वारा सारांश दिएर सिध्याउनु भयो । तपाईंले आशा गरेभैं, यो उहाँको विषयवस्तुको एउटा उपमा हो- पवित्रजन मात्रै परमेश्वरको राज्यमा प्रवेश गर्नेछ ।

“यसकारण जसले मेरा यी वचन सुन्छ, र पालन गर्छ (अक्षरशः रूपमा त्यसअनुसार गर्छ), म एउटा बुद्धिमान मानिससँग त्यसको तुलना गर्छु, जसले आफ्नो घर चट्टानमाथि बनायो अनि पानी पच्यो र बाढी आयो अनि हुरी चल्यो र त्यस घरमाथि बजारियो र पनि त्यो घर ढलेन, किनकि त्यो चट्टानमाथि बसालिएको थियो । जसले मेरा यी वचन सुनेर पनि पालन गर्दैन (अक्षरशः रूपमा त्यसअनुसार गर्दैन), त्यसको तुलना एउटा मूर्ख मानिससँग गरिन्छ, जसले आफ्नो घर बालुवामाथि बनायो । पानी पच्यो र बाढी आयो, अनि हुरी चल्यो र त्यस घरमाथि बजारियो र त्यो घर ढल्यो अनि त्यसको बिनाश ठूलो भयो (मत्ती ७:२४-२७) ।

प्रभु येशूको अन्तिम उपमा कसैले यसलाई प्रयोग गरेको जस्तो “जीवनको सफलताको लागि” प्रयोग गर्ने शुत्र चाहिँ होइन । सन्दर्भले देखाउँछ, कि उहाँको प्रतिज्ञाहरूमा विश्वास गरेर राम्रो समयमा कसरी आर्थिक रूपमा उन्नति गर्ने भनेर उहाँले सुभाषण दिइरहनुभएको थिएन । यो ता उहाँले डाँडाँमा दिनुभएको सारा उपदेशहरूको सारांश थियो । उहाँले भनेका कुराहरू पालन गर्नेहरू बुद्धिमान मानिसहरू हुन् र तिनीहरू रहरिन्छन्, तिनीहरूले परमेश्वरको क्रोध आउँदा डराउनु पर्दैन । उहाँले भनेका कुराहरू जसले पालन गर्दैनन् तिनीहरू मूर्ख मानिसहरू हुन् र तिनीहरूले ठूलो कष्ट भोग्नु पर्दछ र तिनीहरूले “अनन्त बिनाशको दण्ड” भोग्नु पर्नेछ (२ थिस्सलोनिकी १:९) ।

Answer to a Question

प्रश्नको जवाब

प्रभु येशूको डाँडाँको उपदेश बलिदानि मृत्यु र पुनरुत्थानअगि जिउने उहाँका अनुयायीहरूको लागि मात्रै उपयोगी हुने सम्भावना छैन र ? तिनीहरूले मुक्ति पाउनको लागि अस्थायी तरिकाको लागि के तिनीहरू व्यवस्थाको अधीनमा थिएनन्, तर तिनीहरूको पापको लागि प्रभु येशू मर्नु भएपछि तिनीहरू विश्वासद्वारा उद्धार पाएका थिएनन्, यसरी यस उपदेशमा विषयवस्तुलाई किन असक्त बनाइएको ?

यो मत गलत छ । कसैले पनि उसको कार्यहरूद्वारा उद्धार पाउन सक्दैन । उद्धार पाउनको लागि विश्वास चाहिन्छ, यो कुरा पूरानो करार देखिनै थियो । अब्राहम (पूरानो करारअगि नै) र दाऊद (पूरानो करारको समयमा) दुवै तिनीहरूका कामहरूबाट होइन तर विश्वासैबाट धर्मी ठहरिएका थिए भनेर पावलले रोमी ४ अध्यायमा आफ्नो तर्क दिएका छन् ।

हत्या, परस्त्रीगमन, लोभ, दुष्टता, छल, छाडापन, ईष्या, निन्दा, घमण्ड, र मूर्खता निस्कन्छन्” (मर्कूस ७:२१-२२) । जब एउटा व्यक्तिले व्यभिचार गर्दछ, हामी जान्दछौं, कि उसको हृदयमा के छ :? व्यभिचार ।

यसको अतिरिक्त, प्रभु येशूका श्रोताहरूले तिनीहरूको कामबाट उद्धार पाउने कुरा असम्भव थियो, किनभने तिनीहरू सबैले पाप गरेका थिए र परमेश्वरको महिमासम्म पुग्नबाट चुकेका थिए (हेर्नुहोस् रोमी ३:२३) । परमेश्वरको अनुग्रहले मात्रै तिनीहरूलाई बचाउन सक्दथ्यो र उहाँको अनुग्रह विश्वासद्वारा मात्रै प्राप्त गर्न सकिन्छ ।

दुर्भाग्यवस, आज धेरैजसो मानिसहरूले दोषी महसुस गराउनुभन्दा उच्च उद्देश्यले सेवा गर्ने रूपमा प्रभु येशूका आज्ञाहरूलाई विचार गर्दछन् , त्यसैले हामीले कामहरूद्वारा मुक्ति पाउने असम्भाव्यतालाई देख्दछौं । अहिले हामीले “सन्देश पाएका” छौं र विश्वासद्वारा उद्धार पाएकाछौं, हामीहरू उहाँका धेरैजसो आज्ञाहरूमा अनभिज्ञ हुन्छौं । वास्तवमा, हामीले अरूहरूले “उद्धार” पाएका हुन् भनी चाहन्छौं । तब हामीले फेरि पनि मानिसहरूलाई तिनीहरू कति पाप पूर्ण छन् भनी देखाउन आज्ञाहरूलाई तानेर निकाली बताउन सक्छौं जसले गर्दा तिनीहरूको व्यर्थ कामहरूले होइन, तर विश्वासद्वारा तिनीहरूले उद्धार पाउने छन् ।

तथापि, प्रभु येशूले उहाँका चेलाहरूलाई भन्नु भएन, “सारा संसारमा जाओ, र चेला बनाओ, अनि तिमीहरू यस कुरामा निश्चित होओ, कि तिनीहरूले एकपल्ट दोषी महसुस भएपछि विश्वासद्वारा उद्धार पाउने छन् , मेरा आज्ञाहरूले तिनीहरूको जीवनको उद्देश्यलाई सेवा पुर्याउने छन् भनेर तिनीहरूले महसुस गरुन् ।” वरु उहाँले भन्नु भयो, “जाओ र सबै देशका जातिहरूलाई चेला बनाओ .... मैले तिमीहरूलाई आज्ञा गरेका सबै कुरा तिनीहरूलाई पालन गर्न सिकाओ” (मत्ती २८:१९-५०) । चेला बनाउने सेवकहरूले ठीक त्यही गरिरहेका छन् ।

